

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

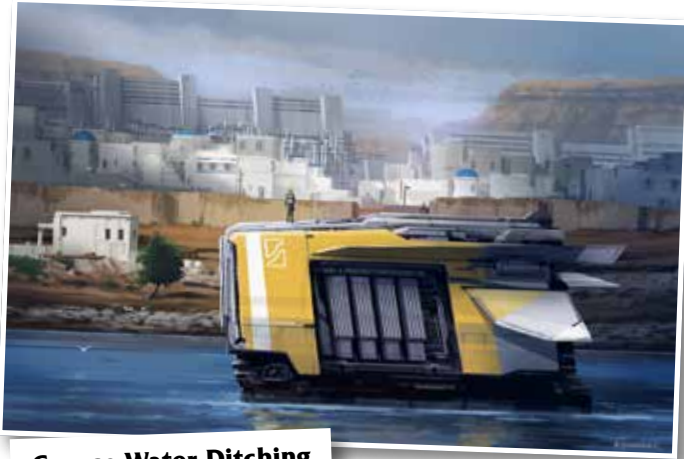
Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Lidércfény NOVELLAPÁLYÁZAT a 23. oldalon!

XII. évf., 7. szám, 2020. július

B Y N D E

BBaumhauer

Greece Water Ditching

Neo Cartier City

mountainflight01

eerie spacecrafts

remains of a different time

Eye of Ra

lost among trees

INFO BOX

BBAUMHAUER - FREELANCE ILLUSTRATOR, AUTHOR

Illusztrációs munkái mellett egy helyi művészeti iskolában rajzot és festést is tanít. Csodálja a klasszikus festményeket, ezért hagyományos módon szeret alkotni. Digitális munkái elkészítésekor sem használ szűrőket vagy generált effektusokat. Véleményem szerint minden alkotás képviseli és emellett nagyon személyes módon is kifejezi a művészt, ezért függetlenül attól, hogy milyen képet készít, számára mindig a legfontosabb az eredeti létrehozása.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <http://www.bbaumhauer.com>

Portfólió: <https://www.deviantart.com/bbaumhauer>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/pages/BBaumhauer/380865488675253>

Szerkesztői köszöntő

Sajtószakadtság! – mondaná Anti bácsi, bár ez manapság bizonyára politikailag inkorrekt lenne. Még emlékszem, amikor cirka huszonöt évvel ezelőtt, középiskolásként egy helyi cég számítástechnikai versenyén vettem részt. (Mint akkoriban szinte mindenhol, itt is programozási feladatokat értettek az előbbi megfogalmazás alatt.) Ám volt egy különlegessége a rendezvénynek. A cégnél akkor már volt Internet (igen, nagy „I”-vel), és élénken emlékszem, amikor a verseny után megmutatták nekünk ezt a Dolgot (így, nagy „D”-vel). Egy új, csodálatos világ tárult fel előttünk, és totál cyberpunknak érezhettük magunkat, hogy láttuk, mi több, meg is tapasztaltuk. Lehetőségek tárháza bontakozott ki előttünk.

Akkoriban persze sehol nem voltak még a keresőoldalak, sőt, nagyon olyan helyek sem, ahol hivatkozásokat gyűjtöttek volna össze. Így az ember bizonyos nyomtatott sajtóorgánumból tudhatott meg néhány Internetes címet, vagy a böngészőbe gyárilag betáplált „Bookmarks” szolgálhatott némi támpontul, esetleg szájról-szájra terjedő módszerrel terjedt az infó. (Egyik ember elmondta a másiknak, ne tessék rosszra gondolni! :)).

Itt találkoztam először a már akkor is híroldalnak mondható InteRNeTTo-val, amely 1995 és 1999 között meghatározó internetes oldallá nőtte ki magát. Lényegében ez az oldal volt az Index őse. Nem kíváncsi én állást foglalni a magyar és nemzetközi sajtót bejáró hazai eseményekről a fenti hírportál kapcsán. Az biztos, hogy itthon megkerülhetetlen, véleményformáló internetes portál (volt?). Még szerencse, hogy mi, itt a Lidércfénynél a kezdetektől deklaráltan nem foglalkozunk (direktben) sem politikával, sem vallással.

Teljesen jó nekünk így underground módon, függetlenül, az irodalom alsóbb rétegeitől a felsőbb rétegeiig szemlélve az alkotásokat. De azért néha elgondolodom, mi lenne, ha a Lidércfénynek lenne komoly anyagi támogatója. Azon túl, hogy akkor kapnánk azért fizetést, amit hobbiból amúgy is elvégeznénk, és honoráriumot adnánk az alkotóknak az AKF-ben való megjelenések után, bizonyára lennének elvárások a „gazdánk” felől. Azt gondolom, már egyetlen, máshonnan érkező elvárás okán sem érné meg az anyagi támogatás.

Mi maradunk így ahogy voltunk, vagyunk, és reméljük, még leszünk sokáig. :)

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

n13 - Erdő szimfónia	4
Carun - A törvény nevében	4
SzaGe - A megbeszélés	5
eses - A király halála	6
n13 - Emma tánti	6
Norton	
- Matildka néni és az idegen fegyverek	7
Mortelhun - Élni akart	8
Thomas Otto	
- A goblin, aki a sárgaföldig itta magát	9
SzaGe - Míg a halál el nem választ	12
Kapitány - Rövid esti mese	
Béláról és a kismacsckáról	14

Kiállítás

Scholtz Róbert	
- „Hagyomány és jövőkép”	15

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Jimmy Cartwright - Az első próba	16
--	----

Versek

jocker - Forró nyár	20
Tamás - Merlin	20
Krómer Ágnes - Mese	21
Seth - Vagyok	21
csabi669 - Vízió	21
eses - Bámullak	21
edwardhooper - Utolsó	22
Krómer Ágnes - Erdőben	22
Seth - Lány az őszben	22
jocker - Napnyugta	22

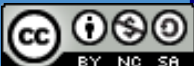
Brekking Nyúsz

XI. Lidércfény pályázat	23
-----------------------------------	----

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

n13

Erdő szimfónia

Nyitány. Az erdei parkolóban állítom le az autót, majd kiszálunk. Csند van. A csندből indulunk, a zene mindig a csندdel kezdődik. Szememmel a kitaposott ösvényt nézem. Add a kezed, és gyere velem, teszünk egy sétát az erdőben!

Adagio. Lassan haladunk az ösvényen, lépteink úgy dobbannak a kavicsokon, mint hatalmas üstdob tompa puffanásai. Jó fogni a kezéd, nézd, ahogy a pillangó keresztezi utunkat, vékony, narancs szárnyai vibrálnak a tavaszi napsütésben! Színek és fények mindenhol, a hegedűk és fuvalák lágyan vezetnek elő a témát. Méhek és szárnyas rovarok rajzanak, szerelmi táncban, egymás és a virágok között. Folyamatosan haladunk beljebb és beljebb. Kicsit hűvös van, Kedves, kérlek, vedd fel a kardigánodat! Ha felnézel, fölöttünk már összeérnek az ágak. Énekesmadarak dalolnak az ágakon, ők a szólisták, rigók és poszták, elképesztő triolák improvizációja mindenfelől. Kis patak folyik mellettünk, csak egy kis csermely, a hullámok boldogan ugrálnak a kavicsokon, allegro non troppo.

– Nézd, de csodás! – mutatom. Amott a fény lágyan beszűrődik a szétnyíló lombok között. Hárfák szólalnak meg lágyan és halk dobpergés.

Végre kiérünk a kis tisztásra, itt a tavacska, ami megkoronázza sétánkat, álljunk meg egy percre! Érezd a harmóniát! Itt a legszebb, vadkacsák és hattyúk úsznak a fodrozódó vízen. Hatalmas, fehér, habos felhők az égen, szikrázó napsütés, lassan

átfogom a derekad és közelebb húzlak. Feltámad a szél, borzolja hajunk. Ellenpont. A Férfi és a Nő.

Most egynek érzem magam a nappal, a széllel, a vízzel, az erdővel és a szeretett Kedvesemmel, tudatunk összekapcsolódik. Együtt lélegzünk, tetőpont, fényvillanás Forte, Fortissimo! Beledermünk az álomba és megáll az idő. Szünet.

Harmadik tétel. Allegro. Lassan elindulunk, kéz a kézben, körbesétáljuk a tavat, szívünk nyolcvanat ver a boldogság ütemére. Tartsd a ritmust, érezd a lüktetést! Jó a sound, csak tovább, haladjunk, Grazioso.

Azon az ösvényen megyünk visszafelé, ahonnan jöttünk. Lent egy sünit veszünk észre – Grave – lassan, nagy zajjal halad az aljnövényzetben. Nagy, fekete bogár repül el mellettünk, tenor hangon döngöcsél. Csellószó, a hangnem D dúr vagy inkább A. Jókedvvel galoppozunk, hatnyolcadban. Egy két há', négy öt hat.

Utójáték. Visszaértünk a parkolóba, megállunk, és egymás felé fordulunk, némán, mosolyogva nézzük egymást.

– Szeretlek! – mondom, miközben szívemben egy halk gitár ezüstös húrjai énekelnek.

A zene mindig a csندből indul és a csندbe tér vissza. Elbúcsúzunk az erdőtől.

Kadencia. Az autóban visszafelé kellemes beszélgetés. Jó volt itt lenni, úgy érezzük, ismét gazdagabbak lettünk sok szép dologgal.

Carun

A törvény nevében

Dullstone városában a közbiztonság híresen jónak számított. Nem is csoda, mert a kis település annyira jelentéktelen volt, hogy a baj messziről elkerült. Christopher Duke, a helyi sheriff viszont jól tudta, hogy az ördög sosem alszik. Minden nap minden percében fel volt készülve a legrosszabbra: a revolvereit és puskáit precízen karbantartotta, a fogdát napi szinten felsöpörte, duplán ellenőrizte az akasztófát és a kötelet. Ideje többi részét jobbára szemétszedéssel és az adók behajtásával töltötte. Ó, hogy mennyire unatkozott! Irigyelte az olyan hősöket, mint Wyatt Earp, vagy azt a Pat Garretet, aki lelőtte a Kölyköt. Tűzharcra vágyott, füstölő puskacsövekre, pofonokra és kivégzésekre. Már-már a feleségét is feláldozta volna, csak hogy legyen kit megbosszulnia.

Egyik éjjel vészett dörömbölés és jajveszékelés ébresztette legmélyebb álmából. Lassan az ajtóhoz botorkált a sötétben.

– Jól van, jól van! Jövök már! – Az ajtóban Manuel Fowler, a vegyeskereskedő állt: szemében páni félelem, vállán lőtt seb. – Mi a rosseb...

– Sheriff... A szalonban... Ez megőrült...

Christopher Duke mindig erre a pillanatra várt. Fejébe nyomta a kalapját, majd úgy, ahogy volt – pizsamában és papucsban –, átviharzott az út túloldalán álló ivóba. Odabent teljes káosz fogadta: a vendégek felborított asztalok mögé bújva rimázkodtak, miközben egy jól öltözött fickó – bizonyos Fekete Sombrotonak nevezett bandita – éppen célba lőtt a kikandikáló kalapjukra.

– A törvény nevében! Azonnal abbahagyni!

Fekete Sombroton a sheriffre villantott egy aranyfogakkal teli vigyort és ráemelte fegyverét. Christopher Duke sheriff mindig is erre az alkalomra várt, most végre kitörhetett az unalmas hétköznapi monotonitásából. Egy villámgyors mozdulattal – több ezerszer begyakorolta már – előrántotta a revolverét és...

Ami ezután következett, az csak úgy vonult be a történelembe, mint A Vadnyugat Legszebbetesebb Párbaja. Aznap éjjel ugyanis Christopher Duke oly hevesen próbált magának hírnevet szerezni, hogy a nagy sietségben otthon hagyta precízen karbantartott fegyvereit. A Fekete Sombroton később elítélték sheriff-gyilkosságért.

SzaGe

A megbeszélés

Heveny Miska, Kócsagostorony polgármestere összehívta a község lakosságát egy igen fontos megbeszélésre. A polgármesteri hivatal előtt – annak rendje és módja szerint – összegyűltek a lakók, akik türelmetlenül várták a falu vezetőjének beszédét. Miska végül fellépett egy vaskosabb asztal tetejére, és belefogott mondandójába.

– Tisztelt lakosság! Kedves egybegyűltek! És nem utolsó sorban Kócsagostorony polgárai! Azért hívtalak össze benneteket, mert meg kell beszélnünk valamit! Mindnyájan tudjátok, hogy három nappal ezelőtt leszállt egy repülő csészealj a Harkálykergető erdő határában. Ez az esemény alapjaiban rengette meg a jól megszokott életvitelünket és a hitünket!

– Csak a tiéteket! – vágott közbe Harcsa Jancsi, a falu nagy becsben álló horgászmestere. – Én mindig is tudtam, hogy léteznek! Ráadásul mutatták nemrég a Fakanál TV-ben is!

– Ne vicceljen velem, Jancsi bátyám! Azon az adón nem főzni szoktak véletlenül? – kérdezte Miska meglepetten.

– Hát, pár hete összevesztek benne a szakácsok, és egymásnak dobálták a kávékészleteket a megterített asztalról. Na, ott voltak ám a repülő csészealjak!

– Juj, Jancsi bátyám, ne beszéljen zöldségeket! A szóban forgó csészealjunk az úrból érkezett! Nagyon félreértett valamit!

– Gondolja, Polgármester Úr? – Jancsi, elbizonytalanodott.

– Mindenképpen! – felelt Miska, majd folytatta beszédét. – Szóval döntenünk kell a repülő csészealjról és a három utasáról. Főképp azért, mert nem akarom, hogy a nagyvilág tudomást szerezzen róluk. Ha kiderülne, hogy mit takargatunk, akkor hónapokra lezárnák Kócsagostorony határait. Fehér szkafanderbe öltözött tudósok lepnék el az utcákat, és szinte mindenkit megvizsgálnának, kivallatnának, miközben elektródákat dugdosnának a testüregeinkbe, hogy színt valljunk arról, mi a rossz helyik itt.

– Ó, tudom én a módját, Polgármester Úr! – vágott közbe Rémfásy Kálmán, a falu böllére. – Bízátok rám a szürke, nagy szemű úr-disznókat! Feldolgozom, aztán lesz belőlük pecsenye, hurka meg kolbász, sőt, abálunk is a nagy üstben! Mindenkit megvendégelek azon az úr-toron!

– Kálmán, Kálmán! Nem lehet minden gondot ily módon megemészteni! Humánusabban kell bánni a három, idegen bolygóról érkezett asztronautával! Más ötlet? – kérdezte tanácstalanul Miska.

– Mi az a gasztrofauna? Miska, mi az öreg ördög haváról beszélsz? – kérdezte Rönkös Nándi bácsi, a falu legöregebb lakója, miközben görcsösen markolászta a diófából faragott görbét.

– Valaki tegye vissza Nándi bácsi hallókészülékét, mert megint süketel az öreg! – kiáltott Miska, majd a Nándi bácsi mellett álló, fiatal, hamvas bőrű hajadon visszatette az öreg füléből kilógó szerkezetet. Erre Nándi bácsi, lábszáron pöccintette a lányt a botjával, majd rámosolygott és megszólalt:

– Aztán tudsz-e nokedlit szagztatni, angyalom?

Hangosan felnevetett a falu apraja-nagyja Nándi bácsi reakciójára, mert az öreg a kora ellenére is mindenkinek csapta a szelet, akinek csak tudta.

– Nándi bácsi! Most nem holmi főzéstechnikáról beszélgetünk, hanem fontos problémát akarunk megoldani! – válaszolt selymes, de határozott hangon a lány.

– Mi lenne, ha énekelnénk nekik? Az „Ég a kunyhó” című nóta pont megfelelne erre a célra – érvelt Kottaszegi Etelka, a kócsagostoronyi asszonykórus vezetője, és azonnal rázendített. – Ég a kunyhó, ropog a nád, szoríts hozzád azt a barnát.

– Etácska, drága! Miből gondolja, hogy tudnak magyarul? Hisz abban se vagyunk biztosak, hogy beszélnek-e, vagy ilyesmi! Még a végén harci indulónak titulálnák az énekünket, és a lézereikkel porrá égetnék szeretett községünket! Más megoldásra van szükség, úgy gondolom!

– Majd én elboronálom a problémát! – szólalt meg Barázdaverő Iván, a falu tehetős földművelője. – A legújabb MXQ650-Thunderbojler traktorommal, amire nemrég feltettem a sugárirányú turbinacsapkódós markolókanalat, szóval olyan mély gödört ások vele a Harkálykergető erdő közepére, hogy abba egy egész flottányi UFO-t is elföldelhetünk!

– Iván, én azt gondolom, hogyha a levélszőnyeg alá seperjük a problémát, akkor az nem old meg semmit! Lehet, hogy többen is vannak, és idővel megbosszulják az elhantolós mutatóványunkat. Más irányba kell terelnünk az ötleteinket.

Eközben, Les „Tónibíró” Antal, a falu nyugalmazott futballbírója levette a szemüvegét, megdörzsölte a homlokát, és így szólt.

– Gyerekek, mi hazai pályán vagyunk az idegenekkel szemben, és ezt a meccset ne büntetőekkel kezdjük már el! Jó, kiosztatunk pár sárga lapot, de csak a figyelmesség kedvéért, viszont próbáljunk meg tisztességes meccset játszani velük szemben! – Ezután Tónibíró visszarakta a szemüvegét.

A polgármester gondterhelten vakargatta a feje búbját, és továbbra is tanácstalan volt az ügyből kifolyólag. Ekkor Pityó Karcsi, a helyi pálinkafőző „nagyágus” elővette belső zsebéből a laposüvegét, alaposan meghúzta, és felszólt:

– Én azt mondom, hogy kínáljuk meg őket a kerítésszagató szilvával, de az özvegycsináló körtepárlatomra se panaszkodott idáig senki se. Ám, ha ezek nem jönnek be, akkor még mindig ott van az agyfürkész meggyfőzetem, amit csak kevesen érdemeltek ki idáig, persze rajtam kívül!

– Bevallom, Karcsi, elgondolkodtam egy felesen én is. Talán jobban menne a gondolkodás, viszont szükség van a józan eszünkre, ha végére akarunk érni ennek a megbeszélésnek. – Ekkor Miska, a polgármester arcára hatalmas meglepettség költözött. Némi habozás után megszólalt. – De miért nem kérdezzük meg őket, ha már a hátsó sorban ácsorognak! Az egyenes beszédnél nincsen jobb! – mutatott Miska, az ufonautákra.

A meghökkent tömeg hátrafordult, ahol a három idegen álldogált, látszólag nyugalomban. Feszült csend lett úrrá az embereken. Kisvártatva mindenki elméjében megszólalt a középső asztronauta telepatikus hangja.

„Üdvözlét, Kócsagostorony lakossága... Mi, jönni földre... Megismerni magyar élet szépségeit... Ám ezek után tovább állni, és meglátogatni Amerika 51-es körzet!”

Ezután elővett mindhárom idegen egy-egy mobiltelefonra hasonlító kütyüt, és nyomogatni kezdték. Ekkor egy fehéren vakító fénypádszma jelent meg felettük, ami az űrhajójukból sugárzott. Egy még vakítóbb villanás után eltűntek az idegenek, és némi halványlila füstöt hagytak maguk után.

Kellett néhány perc, míg Kócsagostorony lakói magukhoz tértek, miközben értetlenül néztek egymásra. Végül a polgármester törte meg a csendet.

– Azt hiszem, megoldódott a problémánk. Véget ért a megbeszélés! Nyugodalmass, jó éjszakát kívánok mindenkinek!

eses

A király halála

Poros, fülledt, nyári éjszaka volt. Céltalanul kóboroltam a szeméttel teli, koszos és sivár betonutcákon. Időnként felbukkant egy-két undorító rágszáló, és ideges cincogással futkározott élelem után kutatva, neki- nekiütközve a lábamnak. Nem bántottam őket. Annyira beleillettek abba a sivár környezetbe, hogy nem volt szívem belenyúlni az életükbe. Nekem úgysem volt jó kedvem. Már nem emlékszem, mi volt a bajom, talán az aktuális nihil költözött belém akkoriban!

Artikulálatlan üvöltés zökkentett vissza a valóságba. Rohanni kezdtem a hang irányába, és mikor kiértem egy nagyobb füves térre, borzongatón gyönyörű látvány tárult a szemem elé. Egy valószínűleg nőstény macska felcsapott farokkal rohant körbe-körbe a téren, és utána két üveges szemű, duzzadó erejű kandúr vágatott! Földbegyökerezett lábakkal bámultam ezt a fenséges balettet. Hirtelen megmerevedett a nőstény macska, és a két kandúr megkezdte az eszeveszett, fülszaggató nászda-lát. Nekem úgy tűnt, mintha nem vettek volna egymásról tudomást.

Már éppen kezdtem volna csodálkozni, amikor – mintegy varázsütésre – szembefordultak egymással. Mindkét kandúr szeméről egy pillanat alatt hullott le a hályog. Most tudtam csak igazán megfigyelni őket. Az egyik hatalmas, szinte kutya nagyságú, sok harcban edződött és izmosodott vörös kandúr volt. Sosem láttam még ekkora példányt. A másik szinte eltűnt

emez harcos királyi árnyékában! Egy percig sem lehetett kétséges az eljövendő harc végkimenetele.

Aztán egyszer csak egymásnak esett a két kandúr! Lenyűgözve bámultam ezt a fejedelmi küzdelmet. A vörös király elemi erővel tépte, szaggatta ellenfelét. Nem tartott az egész egy percig sem. A megvert trubadúr megszágyenülten, farkát behúzával futott el a harcmezőről, miközben a király világgá üvöltötte győzelmét és szerelmét.

A hatalmas kandúr lassan kerülgette választottját, és ez a keringő hirtelen átváltozott valami örült pörgéssé! Nem adta olcsón kegyeit a kis hercegnő. A vörös király elvakultan kergette a cirmos lányt. Az egyszer csak meguntta ezt a pörgős táncot, és hirtelen kiváltott az úttestre, majd eltűnt a szemben lévő bokrok között. A király egy pillanatra megbénult, majd egyetlen ugrással érkezett meg az úttestre.

Éppen akkor ért oda egy hatalmas, fekete autó. Kiáltani szerettem volna, de a látványtól kiszáradt a torkom.

Pont derékon kapta el a sárhányó a vörös királyt, aki ebben a pillanatban veszítette el királyságát és apróvá zsugorodva, csak egy életéért törött gerinccel küzdő macska lett a koszos út még koszosabb szélén. Utolsó erejével kihúzta magát a fűre, ahol elcsendesülve, örökre behunyta a szemét.

Sokáig bámultam az üres utat, és csak reméltem, hogy látomásom volt.

n13

Emma tánti

Emma tánti imádta a macskákat, volt is neki mindenféle, kicsi, nagy, hosszú- és rövid szőrű, minden színben, amit csak el lehet képzelni. Egy szép, kertvárosi házban éldegélt kis nyugdíjából a nyolc macskájával. Minden nap már jó korán ott sündörögtek körülötte, amikor a reggelit porciózta. Pár éve egy nagy, kóbor, szürke kandúr csatlakozott a csapathoz, nem teketóriázott, hipp-hopp félrelökte a többi, hogy elsőnek férjen oda az etető-tálhoz.

– Nyolc vagy kilenc cica, már nem számít – hunyorgott Emma tánti, miközben rövidlátóan megigazgatta nagy dioptriás szemüvegét. – George-nak foglak hívni a néhai férjem után, mert te is olyan erőszakos vagy! – nevetett, miközben majd kiesett hófehér protézise.

George jól kijött a többi macskával, és egyre szelídebb lett – egy idő után már azt is megengedte, hogy a tánti megsimogassa csillogó, szürkésbarna bundáját. Így éldegéltek békességben, szeretetben sok-sok éven keresztül.

Sajnos Emma tánti pár nappal ezelőtt hirtelen örök álmra

szenderült, és mivel nem voltak gyermekei, és a bátyámék messze laknak, nekem kellett intéznie a ház eladásával járó procedúrát. Arra gondoltam, hogy a macskákat a helyi önkéntes állatmenhely gondjaira bízom, keressenek nekik új gazdik. Ígérték, hogy még aznap elszállítják őket, kulcsot is adtam nekik a kerthez.

Délután fél öt felé megcsörrent a mobiltelefonom.

– Halló, Dave Smith vagyok a Noé állatotthontól.

– Szép napot! Itt Steve Morelli beszél. Sikerült a macskákat elszállítani a kertből? Remélem, a jó kulcsot adtam oda!

– Khm... Ööö... Tulajdonképpen igen, be tudtunk menni, és elszállítottuk őket. Csak lenne itt egy kis probléma.

– Éspedig? Nem tudnak kilenc macskának gazdit szerezni?

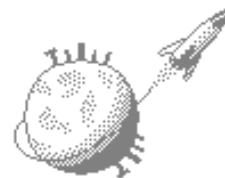
– Nyolcnak tudunk, csak a kilencedikkel van baj – kacagott a telefonba jókedvűen Dave.

– Miért?

– Hát csak azért, mert az a nagy, szürke igazából nem macska, hanem egy szelíd mosómedve!

Norton

Matildka néni és az idegen fegyverek

Sci-fi szatíra

Black és Red egy síkságon álltak, egy kék színű levelekkel tarkított fákból álló erdő mellett. Kezdték lassan hozzászokni az idegen planéta sárga színű égboltjához, és a Földinél sűrűbb, oxigénnel telített atmoszférájához.

A hatalmasra nőtt, tűhegyes fogú ragadozókat, és a pikkellyel borított testű agresszív, humanoid lényeket azonban valahogy sehogyan sem tudták megszokni. Feszülten lestek körbe, a sugárvető fegyvereiket maguk előtt tartva, mintha minden pillanatban támadástól tartottak volna.

Egyszer csak egy fehéren világító fényalagút jelent meg pár méterrel előttük a semmiből.

– Ezen az átkozott helyen mindig történik valami kellemetlenség – nyögött fel Red félénken, miközben fegyverének csövét az alagútra szegezte, ahonnan egy öreg néni, és egy két méter körüli, igen kövér férfi lépett elő. Alig érték ki a „fényalagútból” az rögtön bezáródott mögöttük.

– El kell vennünk a fegyvereket, amiket összegyűjtöttetek! – szólalt meg az öregasszony köszönés helyett.

– Mi a... miért akarjátok elvenni őket? – nyögött fel Red, alig találva a szavakat.

– Mert veszélyt jelentenek az emberiségre nézve.

A néni a hozzá közelebb álló Blackhez lépett, és egy laza mozdulattal kirúgta a kezéből a sugárvetőjét. A fejedasz meglepetten vonta fel a szemöldökét, majd egy jobbhorgot indított el az öregasszony felé, aki alkarral hárította az ütést, majd ugyanazzal a mozdulattal már vissza is feszítette Black karját olyan erővel, hogy a küzdősportokban jártas férfi úgy érezte, hogy menten kifordul a könyöke. A néni másik kezének ujjai Black nyakába mélyedtek, és a rémült férfi hamar rájött arra, hogy ez a véznának tűnő kis asszonyka simán ki tudná tépni a légcsövét.

– Ejnye, fiatalember, hát szabad ilyen modortalannak lenni? – kérdezte a mamika, majd gáncsot vetett a fejedásznak, amitől Black olyat nyekkent a földön, hogy még levegőt is alig kapott utána.

– Ki... ki a fenék maguk? – kérdezte rémülten Red, miközben a fegyverét fenyegetően tartotta maga elé.

– A barátainknak a vorzon és a grumek nevünket szoktuk mondani, de mivel ti nem vagytok a barátaink, elégedjete meg annyival, hogy én Matildka vagyok, ő pedig itt Kázmér.

– Üdvözltem! – biccentett a hatalmasra nőtt férfi, és egy vilámgyors mozdulattal kitépte Red kezéből a fegyvert, majd a nadrágszíjánál fogva, egy kézzel a levegőbe emelte őt.

Nagyon úgy nézett ki, hogy földhöz akarja vágni, de Matildka néni szelíden rászólt.

– Mi nem öljük meg az embereket, hanem megvédjük őket.

Szavai közben levette a lábát a földön fekvő Black nyakáról.

– Ja, igen, védjük őket – sóhajtott Kázmér. – Már majdnem elfelejtettem.

Lerakta Redet a földre és szelíden megpaskolta az arcát, hogy a fejedásznak csengeni kezdett a füle.

– Akkor örülhetsz, barátom, mert most tényleg megvédelek – közölte a hatalmasra nőtt férfi, majd egyszerűen átugrott Red feje felett, a talpával egy hátulról támadó, gyíkszerű, humanoid lénynek az arcára érkező.

A furcsa „emberszabású” a földre került, Kázmér pedig az öklével beszakította a mellkasát. A „gyíkember” száját lilás színű vér hagyta el, és egy pillanat alatt eltávozott az élők sorából.

– Jön az ölebe is – szólalt meg Matildka közömbös hangon, és egy fák közül kirohanó kardfogú tigrishez hasonlító ragadozóra mutatott.

A tigrisszerű állat egy több méteres ugrással Kázmérra akarta vetni magát, de a természetes férfi leguggolt, miközben egy tört emelt a feje felé, ami végigszántotta a ragadozó hasát, hogy amikor földet ért, már hullottak is ki a belei. Az állat furcsa kaffogó hangokat adott ki magából, aztán néhány tétova lépés után az oldalára dőlt és megdőglött.

– A fegyvereiteket elvisszük! – közölte Matildka a legteljesebb lelki nyugalommal, miközben felnyalabolta a földön heverő, csomóba kötözött földönkívüli fegyvereket. – Nem valók ezek gyerekeknek a kezébe.

– Szerintem se! – értett egyet Kázmér, és felvette a földről a két fejedasz sugárvetőjét is. – Ezeket is magunkkal vesszük! Kristályotok még úgyis maradt bőven. Az nem túl veszélyes energiaforrás, bár a helyetekben azért vigyáznék rá, hogy kinek adom el. Ja, és még valami – fordult vissza egy pillanatra –, gondoskodtunk róla, hogy a féregjárat, amit megtaláltatok, két nap alatt bezáródjon!

Szavai végeztével elővett egy távkapcsolóhoz hasonló eszközt, és megnyomott rajta egy gombot, mire újra megjelent a „fényalagút” a levegőben.

– Mi inkább ezt használjuk – mosolyodott el Matildka. – Remélem, azért nincs harag!

A furcsa páros ezután belépett az alagútba, ami pár pillanat múlva eltűnt.

A két férfi hosszú ideig csak hallgatott, végül Red törte meg a csendet.

– Mi a... búbánatos faszm volt ez?! – kérdezte teljesen ledöbbenve.

Black nem válaszolt, mivel még nem tért teljesen magához. Felült lassan a földön, aztán esetenlőn talpra tornázta magát. A fájó nyakát tapogatta közben.

– Kik voltak ezek?! – követelőzött Red, mintha a barátja ismerete volna a választ a kérdésére.

– Hé, srácok, jól vagytok?! – kiáltotta Kat, aki az erdőből jött elő. – Láttunk egy gyíkpofát, de eltűnt valamerre a tigrisével együtt.

– Remélem, nem támadott rátok! – aggódott White nyomozó.

– Nem, de a fegyvereinket elvitték! – felelte mogorván Red.

– Elvitte a gyíklény? – csodálkozott White.

– Nem ő volt... – közölte Black. – Idejött egy öregasszony, meg egy dagadék, és egyszerűen elvették a cuccot. Az a rohadék, vén kurva kis híján megölt!

– Neked miért ilyen fura a hangod?
 – Mert fáj a nyakam.
 – Ezek tutira nem emberek voltak! – kiáltotta Red. – Úgy néz ki, mint az emberek, de nem azok voltak.
 – A vénasszony biztos, hogy nem – értett egyet Black.
 – Mert téged elrendezett? – kérdezte fölényesen Kat. – Na, jól van, fiúk, ki vele... hová rejtettétek a cuccot?
 – Itt van a zsebemben! – kiáltotta haragosan Red. – Hogy tudnánk elvinni a cuccot a tudtotosok nélkül? Azt hiszitek, hazudunk? A két idegen azt mondta, hogy túl veszélyesek a fegyverek, de a kristályokat eladhatjuk!
 – Biztos, hogy idegenek voltak? – kérdezte White nyomozó.
 – Láttál te már elefántot ugrani? – kérdezett vissza Red.
 – Nem láttam, de hogy jön ez most ide?
 – Nem láthattál, mert az elefánt nem tud ugrani! – válaszolta dühösen Red. – Mint ahogy egy legalább másfél mázsás pasas se tud helyből átugrani senkit!
 – De még egy ötven kilós se – értett egyet Black még mindig a nyakát tapogatva. – Márpedig ez történt!
 – Valóban?
 – Kinyírta azt a gyíkpoft! – mutatott Red a földön heverő, bezúzott mellkasú tetemre. – És kinyírta azt a tigrist is! – mutatott a másik tetemre.
 – Egy szimpla törrel belezte ki a dögöt, mégpedig olyan vilámgyors és precíz mozdulatokkal, hogy ilyesmire emberi lény nem lehet képes, hidd el nekem, cimbora!
 – És akkor most mit csinálunk? – kérdezte White a tarkóját vakargatva. – Túl sokat szenvedtünk már a fegyverekért. Hagyjuk veszni őket?
 – De hát elvitték, fogd már fel! Volt egy eszközük, amivel feregjáratot nyitottak, és azon keresztül tűntek el.
 – Úgy van, és a járat aztán bezárult mögöttük – bólintott Black némi krákogás után. – Ráadásul azt mondták, hogy gondoskodtak róla, hogy az a járat, amin át mi jöttünk ide, két nap alatt bezáródjon.
 – Akkor most mi legyen? – kérdezte White Kat felé fordulva, mintha a nő lett volna a főnök.
 – Szerintem, húzzunk innen a francha! – követelte Red. – A kristályok is szép summát érnek, és túl sokszor kerültünk már életveszélybe.
 – Talán igazatok van... – tűnődött el Kat.

Mortelhun

Élni akart

Bágyadtan vette elő az utolsó szál cigarettáját. Szemét összehúzta, és ahogy lángra kapott a gyufa, lassú mozdulatokkal gyújtotta meg a szájában fityegő Camelt. Nézte a messzi napfelkeltét, és nézte maga alatt a várost. Hatvanhat emelt mélyen terült el alatta az, amit egykor Budapestnek hívtak.

Kényelmes mozdulatokkal nyúlt bele a melléte heverő hátizsákba, és komótos mozdulatokkal előhúzott pár megsárgult fényképet. Már amikor gyerek volt, akkor is elavultnak számítottak az efféle dokumentációk, ám ő valahogy ragaszkodott hozzájuk. Megnézte az első képet. Ő volt rajta öt évesen, és az édesanyja, akit nem sokkal a kép készítése után magával vitt egy öngyilkos merénylő politikai robbantása lent a metróban, valahol a Dráva utca környékén. Alig emlékezett rá. Vagyis ez így nem igaz. Egyáltalán nem emlékezett rá. Csak a fényképek őrizték az emlékét egy asszonynak, akit bár az anyjának tudhatott, sok jelentőséggel nem bírt a számára. Szél támadt. És

Eközben Matildka és Kázmér már a Föld bolygón tartózkodott, a takaros kis kertés házuk udvarán.

– Ezt is megoldottuk! – húzta el a száját Kázmér.

Matildka leült egy műanyag asztalkához, és kötögetni kezdett.

– Miért csinálod ezt mindig? – kérdezte a kövér férfi csodálkozva.

– Megnyugtat ez a tevékenység.

– Figyelj, én nem szeretek kertelni! – sóhajtott fel Kázmér. – Elegem van már abból, hogy állandóan a Földet mentjük. Mint a múltkor azok ellen a nindzsák, vagy mifénék ellen. Maholnap már szuperhős jelmez fogok ölteni, és mint valami elhízott pocok, ide-oda fogok repkedni, hogy megmentsem az ártatlanokat. Legyünk őszinték! Ezen a bolygón már annyi tömegpusztító eszköz van felhalmozva, hogy már legalább százszor ki lehetne irtani velük az emberiséget... és ez valószínűleg előbb vagy utóbb be is fog következni. Miért nem megyünk el innen valami békésebb bolygóra, ahol nem ilyen agresszív lények élnek? Ott van a Xeraxis, a Bluman, hogy a Ralgárról már ne is beszéljek! És ezeket a helyeket a Kárhozottak sem ismerik. Költözzünk el innen! Mit szólsz hozzá?

– Ha el akarsz menni, nem tartalak vissza – mosolygott Matildka néni kedvesen. – Én viszont itt maradok.

– De miért?

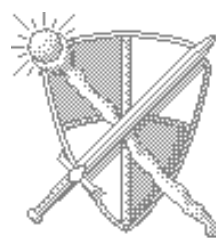
– Nagyon a szívemhez nőt már ez a kis bolygó.

Vége

Ha borzalmas veszély les rád,
 Mi pusztulással fenyeget,
 Segítséget kérnél tüstént,
 De nem veszik a jeleket...

Azt hiszed, hogy hamar véged,
 Felesleges hajad tépned!
 Lesz még néhány boldog éved...

Mert Matildka majd megvéd téged!

ahogy belekapott a fényképbe, ő elengedte azt. Felröppent a levegőbe, magával cipelvén egy majd ötven évvel ezelőtti nyári délután papíron ragadt pillanatát.

Ahogy a tovalebbelő kép után nézett, mélyet szívott a cigarettájába és a következő képet vette szemügyre. Ezen már idősebb volt, olyan tíz éves, és valahol Hajdúszoboszlón készülhetett. A képen ő volt és az unokatestvére, Gabika, ahogy fagyival a kezükben pózolnak egy medence előtt. A medencében megannyi ember és a napozókon is. Megannyi élet. Szerette az ilyen emlékeket, momentumokat, hiszen hosszan el tudott mészni azon, vajh mi is lehet most velük? Azokkal a lenyomatokkal, melyek a fényképen láthatóak. Idős, fiatal, leány, asszony, férfi és fiú. Éltek, haltak, szenvedtek vagy éppen boldogan, szeretetben hajóztak az élet vizein. Némi gondolkodás után, ezt a képet berejtette a zubbonya felső zsebébe.

Hátradőlt, neki a félig leomlott egykori napelemtartónak. Még egy utolsót szippantott a cigiből, és elpöckölte a végtelenbe. Szemét lassan behunyta. Mikor is kezdődött? Olyan húsz éve? Egyszerű felfedezésnek indult, aztán... Ahogy a felkelő nap melegen végigsimított az arcán, ő elaludt. Napok óta ébren volt, kereste a lehetőségét, hogyan is juthatna ide fel, és most, hogy itt volt, aszerveztejelezte: pihened kell. Álmában ismét Hajdúszoboszlón járt a strandon, és minden fagyalt- és napfényízű volt. Kacagott, ahogy szaladt a forró, napsütötte betonon, és valahol az egyik napozóágyon ott várta az édesapja. Az egyetlen, aki biztonságot jelentett számára a világon. Már látta is messziről, ahogy ott ült napbarnítottan, a kezében újsággal, és tudta, hogy őt várja. A hangszórókból valami zene szólt, talán az ABBA egyik slágere?

Erre már nem jutott ideje, hogy rájöjjön, mert két dologra ébredt. Először is arra, hogy fázik, és igen, a nap már nem sütött oda hozzá. Lemenőben volt. Átaludta az egész napot. A másik pedig egy fura zaj volt. Az ajtó felől jött, ahol ő is feljutott ide a tetőre. Tompa puffanás hallatszott. Valaki vagy valami megpró-

bált kijutni ide hozzá. Feltápázkodott. Feltápázkodott az utolsó ember itt Budapesten, mert tudta, ami most kitörni készül, az nem ember. Még csak nem is emberi. Lenézett a mélybe. Hatvanhat emeltnyi mélység hívogatta. Mintegy meginvitálta egy utolsó nagy kalandra. Vacillált. Hol az egyre instabilabb ajtót nézte, hol pedig az örvénylő mélységet.

Döntött. Zsákját a hátára vette, ám előtte kivette belőle az egyetlen, évek óta rejtgetett hidrobombáját és az ajtóra tapasztotta. Kivárt. Amikor a lény ismét nekirontotta az ajtónak, ő robbantott. Pokoli tűzvész és nyomás keletkezett. A lény millió apró darabra szakadt, az utolsó ember Budapesten pedig kilöködött a város fölé. Bár nem esett neki jól, zuhanás közben nyerítve felröhögött. Nézte maga alatt a füstölgő, romos egykori ékszerdobozt, majd meghúzta a zsinórt a zsákján. Az ernyő kinyílt őt pedig visszarántotta, és ahogy lágy vitorlázásba kezdett, elgondolkodott, hogy az Andrássy út romjai vagy a Lánchíd felé vegye-e az irányt.

Az utolsó ember Budapesten még élni akart.

Thomas Otto

A goblin, aki a sárgaföldig itta magát

Verőfényes nappal virradt a Sózott Csiga nevű fogadóra. A rogyadozó tetőn egy ló nyerített és prüsszkölt a reggeli páratól. A tetőből egy újabb emelet nyúlt a magasba, igazából ezen semmi más nem látszott az időn kívül. A foltozott kőfalából egy századra való nyílvevessző meredt a környező erdőnek. Az udvaron egy magányos faltörő kos várta, hogy valaki elhurcolja onnan. Az erdőn átvezető úton vagy tíz páncélos feküdt olyan horpadásokkal vasruhájukon, amelyeket csak egy buzogány ejthet. Kábán aludtak. A fogadó ajtaja kerettestül kidőlt, rajta egy megtermett fickó aludt borvirágos orral, hangosan hortyogva. Egyik lábáról a csizma hiányzott, s tegnap este óta nem került elő.

Odabent minden csendes volt. A berendezés romokban hevert, az asztalok és a székek szálkás erdőre hasonlítva terítették be a szilánkokkal, sörrrel és ételmaradékkal lepott padlót. Hét alak aludt odabent.

A bárd egy feldőlt almaboros hordóban horkolt, miközben lantja összetörve hevert mellette. A csapos és egyben a Sózott Csiga tulajdonosa a sötétben hevert és bozontos, vörös szakállal és haja eltakarta arcát. Egy páncélos lovag egy széttört asztalon feküdt, kormos képpel, mint aki belenézett egy sárkány szájába. Felette a tetőn hatalmas lyuk tátongott. Egy nő – aki a helyi vadász volt – saját íjának idegére gabalyodva aludt, nyílvevesszőin pedig különböző húskok és zöltségek sorakoztak felnyársalva. A megtermett fickó az ajtót bedöntve, hiányos csizmával hortyogott. Egy szakállas öreg, körülötte tengernyi szilánkkal fetrengett. A bőre színe lila volt, akár a hagyma. Végül egy zöld goblin lógott az egyik agancsdíszről a csuklyájánál felakasztva, szájában egy csizmával.

Egy átlagos reggel a fogadóban.

Az idő elteltével a csapos lassan felébredt. Megigazította bozontos arcszőrzetét és megpróbált lehuppanni a földre. Mikor sikerrel járt, körbenézett a romokban heverő fogadón. Horkantott egyet, megvakarta hatalmas krumpliorrát és hátrasétált a konyhára. Kinyílt a tölgyfaajtó, s meglátta a szakácsot, amint egy zsák

liszten ül és pipázik. Meglátva a tulajdonost, szélesen elmosolyodott.

– Húzos volt az este! – kezdett bele a szakács.

– Azt mondd?

– Menj csak be egyszer a városba! Ott is híre ment már, az egyszer biztos! Ritkán hallani olyanról, hogy a birodalmi gárdát hívják egy kocsmai balhéhoz.

– Itt volt a gárda? – nyílt fel a csapos két gombszeme.

– Hogyne! Telenyilazták a fogadó oldalát. A gárda kapitánya be is akart törni az ajtón.

– Biztos nagy maflást kaphattam, hogy elfelejtettem. Ő az a nagy pacák az ajtóban?

– Dehogy. Ő Boldurheim, egy északi kereskedő és egy teljesen másik történet. Ez a „pacák” verte szét aztán a gárda embereit.

– Micsoda? A gárda embereit? A kapitányt is?

– Nem. A gárda kapitánya az a páncélos, aki a széttört asztalon fekszik. Feldmászott a tetőre és beugrott rajta.

– Mi a franc? Tegnap este mindenki megőrült? – Ekkor hatalmas puffanás jelezte, hogy valami történt a fogadó tetején.

A csapos és a szakács kirohantak az ajtón. Egy fehér lovat láttak, amint épp a portól prüsszkölve ágaskodott páncélos gazdája felett, majd egy nagyobb lyukat ütve az állat bezuhant a tetőn.

– Már lovak is beesnek hozzánk? – tette karba a kezét a torzonborz csapos.

– A kapitány is a tetőn jött be. Nyilván a ló meg jött utána. Valahogyan fel kellett jutni, előfordulhat, hogy a lovat használta. Az meg úgy gondolta ma reggel, utánajár a dolognak.

– Pompás.

– Uh, a fejem! – szakadt fel a súlyos sóhajtozás az éppen magához térő természetes kereskedőből.

– Boldurheim, igaz? – szólalt meg a szakács. – Tegnap este láttam a kis demonstrációját a birodalmi gárdán. Igazán lenyűgöző teljesítmény.

– Mi? Ja, hogy azok – pillantott hátra és meglátta a fetrengő pánccelosokat. – Nem volt nagy kunszt. Fenn, északon az örömlányok durvább bánásmódot igényelnek.

– Volt már dolgom egyel. Igazat beszél – pillantott a csaposra a kunkori bajuszú szakács.

– Várjunk! Tehát, tudjuk, mi történt a gárdával, a kapitánnyal és Boldurheimmal, de mi lett a többiekkel? – húzta fel szemöldökét a Sózott Csiga tulajdonosa.

– Az igazat mondjam? Nem tudom. Figyelmem egészen más dolgokra irányult a gárda szétverését követően.

Ekkor az emeletre vezető csigalépcsőn puha csizmák halk dobogását hallották. Egy tünde nő viselte azokat, kinek többi ruhaneműje nem volt több egyszerű rongynál. Persze nem anyagában, hanem takarásában. Éjfekete haja kócosan állt szét fején, de ezt leszámítva maga volt a tökéletesség. Ha illusztrálni kellene eme művet, megkérném a rajzoló, hogy e nőt még véletlenül se próbálja meg lerajzolni, mert nem tudna olyan szépet alkotni, mint amilyen valójában volt.

– Csak nem a figyelmed középpontja sétált le, Krultmeir? – kérdezte a csapos megvető pillantások közepette.

– Megfosztanád hát a méhet a méztől? – kacsintott oda az éppen eltávozó tündének.

– Azt nem. Ám tőled szívesen megfosztanám az állandó vendégeid! Mindig van egy szoba a kis hobbidnak, amit pont emiatt nem tudok kiadni...

– Most aztán megsértettél, Brukk! – kapott a homlokához hűledezve.

– Brukk? A mogorva törp? Aki saját elmondása szerint trollokat vert össze a Zafir hegységben? – nyílt ki a másnaposágtól nehéz szeme az északnak.

– Személyesen!

– Én töröltelek tegnap képen, emlékszel? Egy korsót vertél szét a fejemen előtte.

A csapos gondolkodóba esett.

– Dereng valami. Előtte letörpéztél. Pedig én nem vagyok törpe. Törp vagyok!

– Nos igen, az nem volt szép tőlem – vakarta meg tarkóját lesütve két égkék szemét. – Mi lenne, ha a csatabárd elásásaképpen innánk egyet?

– Nincs ellene kifogásom.

– Almabor maradt még?

– Kétlem – pillantott az üres hordóban fekvő bádra. – Le kell menni a pincébe egy újabb hordóért.

– Ne fáradj! Valami erős is megteszi a pult alól! – Tekintetét az említett muzsikusra vezette. – Igen, rá emlékszem. Folyamatosan kornyikált, hát beleállítottam a hordóba. Akkor kezdődtek a bajok.

– Bajok? Miféle bajok?

Boldurheim fogta magát, felkelt az ajtóról és odavánszorgott egy székhez, ami a két első lába híján még egyben volt. Megfogta, leült rá és a két hiányzó részt saját lábaival pótolta. Közben Brukk is elővette az erős pipacspárlatot. Odalépett a tegnapi esti ellenfeléhez, majd felvéve a földről egy sisakot, öntött bele a májméregből. A sisakot az északnak nyújtotta, maga meg megelégedett az üveggel. Eközben Krultmeir körbejárt a helyiségben és felvéve egy díszesen megtűzdelt nyílveszőt, falatozni kezdett. A ló is követte a példáját, aki a romok között heverő almákat kezdte nyugodt szívvel felfalni. Miután mindkét harcos kortyolgatni kezdte torokmaró nedűt, elindult a tegnapi este történetének részletes felgöngyölítése.

– Ott a baj.

– Hol?

– Az agancson lóg – mutatott a csuklyás goblinra.

– Az agancson? Nem tűnik egy kimondott rosszarcúnak. Csak egy zöld szerencsétlen. Gyakran megfordulnak erre. Rótfül, a goblinkirály gyakori vendég is erre.

– Ez nem ő. Ő egy varázsló! Ráadásul egy tolvaj! Igazi zsebpi-szok, ha engem kérdezel.

– Tényleg, most így hirtelen rémlik az arca. De fogalmam sincs, mi lett vele utána – állította a szakács.

– Te nyomorult sziklahágó! – kiáltott fel egy öblös férfihang a ló alól. – Az az én sisakom! Még a petákvárosi király kovácsoltatta nekem tisztelete jeléül!

– Mégis kiütöttelek alóla! – nevetett fel, miután kiitta a maredék alkoholt belőle.

– Na de hogy merészeli! Én vagyok II. Lópatkós Anton fia, Lópatkós Anton a'la Bárd, a petákvárosi gárda kapitánya!

– Én pedig Boldurheim. Örvendek! – állt fel az alaptól instabil székből. – Az ön emberei azok ott az úton?

A kapitány feltápáskodott és kinézett az útra.

– Te szent ég! Halottak?

– Dehogy. Úgy jártak, mint maga! Rájuk kalapáltam a pánccelt.

– Inkább azt mondja meg, miért jött ide tíz emberével az én fogadómba?

– Hogyhogy miért? Természetesen a rubin miatt.

– Mi miatt? – kérdezte a három kocsmatöltelék szinte szinkronban.

– Maguk tényleg ilyen részeket errefelé, vagy ilyen tudatlanok? A mi szeretett McGrex püspökünk rubinköves nyakéke után küldtek. Azt a hírt kaptuk, hogy valahol errefelé látták betérni egy fogadóba. Utasítottam hát egy kisebb osztagot és elindultunk, hogy visszaszerezzük az ékszer.

– Hát, gratulálok, pupák! Megtaláltad. Ott lóg a falon – mutatott a goblin felé.

– Végre! Tudtuk, hogy a Szent Ökör majd nyomra vezet!

Azzal összeszedte magát, majd csörgő léptekkel a függőben lévő zöld manó felé vette az irányt. Közben folyamatosan az ilyenkor szokásos gárdista-felszólítást ismételte, ám mikor leakasztani kívánta a goblin, az alak köddé lett a kezében és a csizma, mely eddig a szájában volt, a földre hullt. A helyiségben tartózkodó négy férfi állá leesett a káprázat láttán. Újabb erős gondolkodás lett úrrá a termen.

– Az öreg! – kiáltott fel az északi. – Ha valaki, ő tudja, hová lett az a mohaszínű csirkefogó!

– Nosza! Állítsuk talpra! – szólt a szakács.

Brukk és Boldurheim felkapták az ősz szakállú öreg, miközben a kapitány egy épkezláb székét kerített neki. Eközben Krultmeir kiment a kútra, és egy vederben hozott be vizet. Mikor kényelmesen elhelyezték a mélyen alvó figurát, nyakába borították a hideg vizet, aki egyből magához tért.

Mi több! Azonnal talpra is szökkent. Megrázta magát, vékony tagjai egy pillanat alatt olyan energikusak lettek, mint a bennük rejlő mágia. Végignézett az őt körülvevő szedett-vedett társaságon, és akarva akaratlanul megkérdőjelezte szellemi épségét. Végigfutott közben szemeivel saját magán is, ekkor látta meg, hogy bőre még mindig lila, akár a padlizsán.

– Gyűlölöm a hirtelen reggeleket! – mormogta maga elé. – Mi a... ó, az a rohadt csatornalakó! Ezért még megfizet! – Azzal csettintett és a színe azonnal emberibbé vált.

– Szóval emlékszel arra a goblinra? – tette fel a kérdést Brukk.

– Hogyne! Azt hiszem, valami Hollócsont volt a neve. Az az anyaszomorító azt vallotta magáról, hogy nagyobb varázsló, mint én! Hát megmutattam neki, hogy én vagyok az!

– Varázspárbaj a fogadómban? Ez elég új.

– És ha még csak ők jártak volna vele pórul! – hallatszott egy haragos női hang. – Ha kiszabadulok a saját íjam idegéből, esküszöm, hogy felrúglak egy fára!

– Oh, én bolond! – mentegetőzött az öreg.

– Jöjjön, hölgyem! – lépett oda a szakács és kiszabadította a vadászt. – Megsérült?

– Ne fáradjon! Ismerem magát, Krultmeir! A húgomat úgy az ujjá köré csavarta, hogy a mai napig betegesen szereti! Ha végeztem az öreggel, magát fogom egy vadkan agyarára tűzni!

– Egyik terv felől sincsen semmi kétségem, de előtte segítsen nekünk! Azon fáradozunk, hogy kiderítsük, mi történt tegnap este – lépett oda Brukk.

– Kérdezzék azt a zöld majmot! Ő kezdte az egész balhét. Felöntött a garatra, mert a városi kaszinóban nyerő szériája volt.

Eközben az öreg odaballagott a söntéshez, és végignézett a mögötte magasodó polcokon. Ott aztán leemelt egy befőttesüveget, mire a fehér paripa is odaballagott hozzá. Letette a pultra a zárt üveget, kinyitotta és gúnyos vigyorral a száján szólt a többieknek. Mikor az egyre növekvő társaság köré gyűlt, szinte egyszerre nevettek fel.

– Megtaláltam a keresett csirkefogót! Jól emlékeztem, hogy egy befőttes üvegbe zártam – simította meg fehéredő szakállát a varázsló.

– Már nem csak a színe olyan, mint az uborkaé – jegyezte meg a vadász.

– Én nem értem. Hiszen emlékszem, a saját lábammal rúgtam az agancsra ezt a szerencsétlent. Még a csizmám is a szájában maradt. Akkor hogyan lehet mégis itt? – értetlenkedett az északi.

– Egyszerű illúzióval. Kettőt teremtett magából, és mire én az igazit elvarázsoltam, maga a másolatot rúgta föl. Azonban most minden kérdést feltehetnek neki! – csettintett, és az uborka méretű goblin visszanyúl az eredeti, nyolcvan centis méretére.

Sajgó fejjel ült a söntésen, üvegbörtöne mellett. Ez félig a mágiának, félig a tegnapi esti italozásnak köszönhető. Végignézett a dühös és értelmetlen tömegen, jól tudván, hogy minden bizonytalanságot okozott nekik bosszúságot. Kínos vigyort teremtett arcára, s próbált meggyőzőnek tűnni. Nem sikerült neki!

Kérdések egész hada záporozott rá egyszerre, ám ő alig volt képes akár az elsőt megérteni. Ebbe a verbális viharba érkezett meg, szinte segítő sugallatként egyetlen szóval egy újabb figura. A bárd támolgyott ki a hordóból, és próbált szót érteni a hangzavar okozásával.

– Elnézést! – A tömeg egyszerre fordult az új elem felé.

– Áh, a bárd! – mordult fel az északi.

– A világért sem akarnék tolakodó lenni, de egyáltalán nem szeretném, ha bajba kerülnék. Megengedi hát, Brukk uraság, hogy továbbálljak?

– Végül is – a törp végignézett a helyen, majd Boldurheimmen – tegnap te kaptad az első pofont, nem hinném, hogy bármit is tudnál. Az Ökör vigyázza az utad!

– Lekötelez! – És a bárd kísértelt a fogadóból.

A figyelem újra a zöld bajkeverőre irányult. Senki sem szólt, ám végül a csapos törte meg a csendet.

– No, akkor tisztázzuk! Szépen sorban! Mi történt tegnap? Mondj el mindent úgy, ahogyan történt!

– Rendben... – értett egyet, hiszen látta, hogy más útja nincs a szabadulásnak. – Tegnap reggel elmentem a Fülesbagoly kaszinóba. Kockáztam egy pár órát, és olyan nyerőszériám lett, hogy a végén úgy gondoltam, a gyorsan jött pénzt gyorsan kell elköltenem. Hát a fejembe vettem, hogy ide jövök, a Sózott Csigába, ahol a legjobb a pipacspárlat és a mézsör! Mikor betértem, a bárd már a kiborult hordóban hevert. Az északi a sarokban üldögélt és egy nagy birkacombót evett. A vadász és az öreg valamivel a söntés előtt ültek kártyázva. A söntéshez ültem, ahol a csapos köszöntött és én elkezdtem az ivászatot! Jó pár üveg kiürült, mire úgy éreztem, kellően elrészegültem. Ekkor vettem észre, hogy az öreg olcsó illúziókkal szórakoztatja a nőt, mire én oda-leptem és gúnyolódni kezdtem. Hamar elharapódzott a dolog, mire én lilává változtattam a szakállast.

– Igen, emlékszem! Ekkor csörtetett be a gárda! Láttam az ablakból, miközben fenn voltam a tünde hölgygel.

– Igen, nekem is világossá vált! Brukk közbe akart avatkozni, de annyira élveztem ennek a két csodabogárnak a kakaskodását, hogy megvédtem az ügyüket – kezdett bele az északi. – Eközben a szóváltás közben derült ki, hogy a csapost hogy is hívják, én

pedig ekkor törpéztem le. Szétvert a fejemen egy korsót, cserébe úgy felpofoztam, hogy elterült a söntésen.

– Így történt – helyeselt a goblin. – Közben a mi kis konfliktusunk sem ért véget! Télszakáll előhúzott a köpenye alól egy bébi sárkányt, aki fel-alá repkedett a fogadóban. Ekkor lépett be először a kapitány.

– De a kapitány nem a tetőn esett be? – értetlenkedett a szakács.

– Azért, mert ezt láttad egy tünde lábai közül, nem jelenti azt, hogy így is történt – vetette oda Brukk.

– Igen, a kapitány belépett az ajtón és a kis sárkány annyira megijedt az idegentől, hogy arcon fújta.

– Már értem a kormot.

– Utána Boldurheim arcon verte és kiesett a fogadóból – vágta rá a nő.

– Így van. A sárkány pedig kirepült a szabadba. Ezt követően a további csatározásainkban lett ilyen romossá a hely. Szélviharokat idéztünk, nyársat csináltunk a vesszőkből, és betekertük Összemet a saját idegével, amikor közénk akart állni. Eközben a gárda szanaszét lőtte a fogadót, de miután nem jártak sikerrel, a kapitány felugratott a lovával a tetőre és azon keresztül jutott be. Ezt aztán megelégedte az északi és kiűtötte a sisakja alól.

– Amit továbbra sem tisztességes dolog kupának használni... – jelentette ki a Bárd szúrós tekintettel nézve a kereskedőre.

– Ez most lényegtelen! – kiáltott oda a zöld, hegyes fülű varázsló. – Miután magát kiűtötték, a gárda emberei egy faltörő kossal akartak bejutni. Mikor ezt meglátta Boldurheim, annyira elragadta a hév, hogy egy darabig tartotta az ajtót. Végül egy pár erőteljes próbálkozás után kirohant, és elkezdte felpofozni a katonákat.

– Mit mondhatnék? Az északi mentalitás már csak ilyen. Ha egy csapat, talpig páncélos csűrhet látunk, akik felénk közelednek, egyszerűen viszketni kezd a tenyerünk. Ráadásul jelen esetben még feltörő kos is volt náluk! Mintha mézet öntenél egy medve kedvenc málnabokrára.

– Nos, tény és való, hogy nem kímélte őket. Az a pár perc, amit elkaptam az egészből, elég meggyőző volt. A helyében, kapitány, beszervezném a gárdába... – tette hozzá a szakács.

– Még mit nem! Aztán tegyek farkast is a bárányok közé, mert erősebb?

– Elég! – vágott közbe a kereskedő. – Kereskedő vagyok, nem katona. Az öklöm használatán kívül más fegyverhez nem értek. Meg aztán a gárda sem vonz.

– Folytathatnám?! – A válasz mindenkitől egy határozott fejbiccentés volt. – Köszönöm! Tehát, amíg kint folyt a csetepaté, bent is tombolt a mágikus összecsapás. Mikor már éreztem, hogy a szám nagyobb volt az erőmnél, cselhez folyamodtam és csináltam magamból egy másolatot, hogy összezavarjam az öreget. Ám ez nem sikerült, és hamar rájött, melyikünk az igazi. Egy ravasz mágiával összezsugorított és belevarázsolt egy befőttesüvegbe, ahonnan bár nem tudtam szabadulni, de láttam mindent. Télszakáll elégedetten dörzsölte össze a tenyerét, és már készült, hogy végezzen a másolatommal is, amikor betoppant az ajtón a csatától és a piától megrészegült Boldurheim. Látván, hogy még zajlik a csetepaté, megelégedte a dolgot, és bemosott egyet az öregnek, a másolatomat meg felrúgta az agancsra.

– Úgy került a csizmám a szájába. Erre emlékszem.

– Pontosan! Utána meg felkaptál egy üveg levendulapálínkat, és addig ittad, amíg úgy ki nem ütött, hogy nekiestél az ajtónak és kerestél ki nem döntötted azt.

– Ez mind szép és jó! Fény derült az igazságra – kezdett bele Lópatkós Anton a Bárd. – Azonban elkaptunk! Itt az ideje, hogy átnyújtsd nekem a rubint, amit elvettél, és akkor a hóhér pallosa végez veled, és nem én a saját két kezemmel!

– Na, de kérem! Miféle rubin? Én kaszinóban nyertem a pénzem. Illuzionista vagyok, de nem tolvaj!

– Valóban? Most meglátjuk! – Azzal bokán ragadta a goblint, és fejfelé lefelé elkezdte rázni. Kiesett ugyan három garas, egy csont, egy papírdarab és pár gomb, de sehol egy rubin.

– Attól tartok, igaza van csulafülű barátunknak – válaszolta Brukk. – De akkor vajon kinél lehet?

– Gyerünk, hölgyek és urak! Zsebeket és erszényeket kifordítani! – utasított mindenkit a szakács, de az eredmény ugyanaz maradt.

– Egyszerűen nem értem... – mormogta a kapitány.

– Várjunk! – szólalt fel a vadász. – Én délelőtt már a kocsmában ültem, és rajtam kívül még Sroblak ült az egyik asztalnál,

mint minden reggel. A szokásos pipáját szívta és a szokásos reggelijét ette, grifftojást lógombával és medvefűvel. Akkor jelent meg a bárd és kezdett zenélni. Azonban előtte még soha nem láttam itt. Uram isten! Lehetséges, hogy a...

– BÁRD! – csattant fel mindenki szinte egyszerre visszhangozva az egész fogadóban.

Am addigra már késő volt. A simlis bárd, a feltörekvő tolvaj már messze járt az erdei úton. Közben elkötött egy szamarat a fogadó istállójából, és egyenesen délnek tartott. Róla azóta sem hallottak semmit, de a Szózott Csiga továbbra is az a fogadó maradt, ahol minden nap történik valami.

SzaGe

Míg a halál el nem választ

Veca tisztán látta a hálószobája ablakán keresztül, hogy egy férfi álldogált a kert közepén a szakadó esőben. Annak a férfinak nem szabadott volna ott lennie. Halott volt már egy ideje. És a férje volt, csak valahogy nem tudott békében nyugodni. Veca megölte két napja, mert ura hűtlenkedett. Egy vidéki motelben bukkolt le a szőke szeretőjével, ahová munkahelyi megbeszélésre igyekezett. Természetesen tárgyalásról szó sem volt, viszont testi örömeikről annál inkább. Ám Veca férje pocsékul hazudott a hollétét illetően, és ügyetlen volt a nyomok eltüntetésében. Szokatlan női parfüm, rúzsnyomok, hajszálak a zakón, aztán a szerelmi háromszög körvonalai lassan kirajzolódtak. Csak idő kérdése volt a bukta, ami végül az Alibi motelben igazolódott be.

A lebukás napján is esett az eső. Ezzel kellően lehúzta még az anyatermészet is a megcsalt nő hangulatát. Veca mereven követte férjét a tekintetével, miután megállt a moteltől egy utcányira. Görcsösen markolászta a volánt, mikor is ajtót nyitott férje szeretője pezsgőspohárral a kezében. A lengén öltözött nő megkínálta a férfit egy korttyal, majd heves csókolózással koronázták az ital zamatát. Hamar becsukták maguk mögött a bejárati ajtót.

Az Alibi motel egyfajta találkahely volt azoknak az embereknek, akik elmenekültek pár órára a világ, illetve a kapcsolatuk elől. Apró, kétszemélyes szobákban biztosították a diszkréciót. Veca ismerte a helyet, de csak hallomásból. Álmaiban se gondolta volna, hogy egyszer ő is itt fog dekkolni. Pár perc után kiszállt a kocsiából, és akár egy lidérc, úgy gyalogolt a motel ablakához a szakadó esőben.

Percekig leskelődött a meztelenkedők után, akik a nagy hévben elfelejtették behúzni a motelszoba függőnyeit, így remek rálátást biztosítottak légyottjuk kezdetének minden apró részletére. Veca – akárcsak férje – elővette revolverét, kibiztosította, mialatt párját orális gyönyörben részesítették. Veca utálta a férje farkát csókolgatni. Irtózott a gondolatától egy kamaszkori rossz élmény miatt, de ez csak csepp volt a tengerben, ami miatt ura ezt a „titkos hiánypótló kényszermegoldást” választotta. A tárgyalás meg jó alibinek tűnt, de valahol elveszett a hiteltelenség tengerében, mert Veca idővel átlátott a szitán. Kezdte megérteni, hogy miért ment tönkre a házasságuk. A gyors halál viszont jó megoldásnak, vagy inkább kegyes büntetésnek látszódott. A fegyvert még férje szerezte régebben, mondván, hogy biztosabban alszik, ha meg tudja magát védeni.

„Míg a halál el nem választ... míg a halál el nem választ!” – kántálta magában Veca az esküvői fogadalmuk részletét, miközben benyitott halkan a motelszobába, de megtorpant. Ezalatt férje kutyapózban folytatta a dolgát.

Bizonytalanság váltotta fel az addigi határozottságát. Tétovázott pár másodpercig, majd visszacsukta az ajtót, és eszé-

be jutott egy galádabb terv. Túl szimplává vált számára a fejlovéses kivégzés. Ura ennél sokkal többet érdemelt. A gyors halál fejedelmi vég lenne férjének a szeretője karjaiban, ezért más módon kell az életét elvenni. Eltette a pisztolyt, mialatt viszszaesietett az autójához. Beült és hangosan nevetni kezdett. Az örület sebesvonata körbe-körbe száguldott elméje mezsgyéjén, és Veca az első osztályról élvezte saját utazását a sötétségébe.

Meg se állt hazáig. Egyenesen a fészerbe sietett, hogy elővegye az ásót, amit nemrég vett egy gazdaboltban. Még nem használta a zöldre festett alkalmatosságot. Férje nem igazán foglalkozott a kerti munkákkal, ellenben jó tanácsokkal állandóan ellátta feleségét a kert rendezését illetően. Emiatt sűrűn vitatkoztak, aztán Veca idővel beletörődött ura okoskodásába. Mondhatni csendestársa lett. Elvégre férje a házasságuk kűtfője, meg persze ügyvéd is, de a képzeletbeli alárendelt viszonyt egyre nehezebben tűrte. Ennek ellenére főbenjáró bűnnek tartotta a megcsalást, sőt, bőven kimerítette a bujaságot, mint bibliai főbűnt.

Az eső még mindig szakadt, de Vecát nem zavarta. Megásta férje leendő nyughelyét. Ráadásul még az esőkabátot is levette magáról, hogy érezze az anyatermészet aláhulló könnyeit. Egy óra se kellett a megfelelő méretű gödör kilapátolásához. Veca elégedetten nézte munkáját, miközben hatalmas villámok cikáztak az égbolton, amit robajszerű dörgés kísért. Copfba kötött haját a szájába tette és ráharapott. Férjének lassan pergett a homokórája, aki némi pihenő és pezsgőzés után belekezdett a második menetbe...

Ede – vagy ahogy Veca becézte: Edy – éjfél után tért haza. Feleségét a nappaliban találta a kanapéra heveredve. Ébren volt és férje mozdulatait figyelte. Csak az átázott rózsaszín pólója volt rajta, két csúcsosodó bimbóval, és az ásót pedig közrefogta a combjával.

– Helló, édesem! Mit csinálsz itt ilyen későn? Minden rendben? Hát az az ásó? – kérdezte meglepetten Edy.

– Helló, férjem! Á, ne is mondd! Gondoltam, hogy elszórakoztatom magamat, míg te dolgozol. Ez a lakozott ásónyel pont megfelelő erre a célra. – Közben Veca a nyél végét a nemi szervéhez tette, és finoman betolta pár centire a nyílásba.

– Te beteg vagy, Veca!

– Ki az a kurva, Edy? Kivel csalsz? – Eközben Veca betette mutatóujját a szájába, és színészkedett némi élvezetért.

– Te meg miről beszélsz? Most végeztünk a tárgyalással! Hullafaradt vagyok! Hagyd abba ezt az idióta játékot, és menjünk aludni! – rivallt rá Edy.

– Tudod, kivel fogsz te legközelebb aludni? – Veca kikapta az ásót magából, felpattant a kanapéról és erőteljesen fejbe vágta vele mit sem sejtő férjét, aki azonnal a padlóra borult az ütéstől.

– A halál faszával, kedvesem! – Újra lesújtott az ásó, aztán újra és újra.

Edy még lélegzett, mikor Veca belegurította a frissen ásott gödörbe. Nem sok esélye volt a túlélésre, mert a fején, a karján és az oldalán méretes sebeket ejtett az alkalmi gyilkos eszköz. Ruházata se bizonyult ellenállónak az ásó élével szemben. Veca elméjében az ördögi luxusvonat nagyobb sebességre kapcsol. Terpeszbe állt gödör fölé és levizelte haldokló férjét. Felnézett a fekete égboltra:

– Légy átkozott, te féreg! Eltemetlek, ahol senki se fog keresni! A pokolban fogsz nemsokára kéjelegni! Utállak, te disznó! Légy átkozott! Légy átkozott!

Veca alaposan eldolgozta a visszahányt földet. Az ásót – fejfa gyanánt – a végére szúrta. Visszasétált a házba és lezuhanyozott. Egy egész flakonnyi tusfürdőt nyomott magára, mert érezte a bőrén a halott férfi bűzét. Átpergette az eseményeket, miközben az elme-luxusvonat lelassult, sőt, megállt egy állomáson, és Veca végül leszállt róla. Felvette a kedvenc köntösét, és visszafeküdt a kanapéra. Elégedetten mosolygott, mert véget ért egy korszak az életében. Bosszúja beteljesedett! Hamar álomba szenderült. A vihar végül hajnalban hagyott alább, de csak egy időre, amíg újra összeszedte magát...

Két nap múlva Veca épp a teáját kevergette a nappaliban. Álmosító és borongós vasárnap délután volt, ezért úgy gondolta, hogy tökéletes időzítés egy forró italra. Cukor nélkül, bőséges citromlével szerette. Edy többször megkérdezte tőle, hogy hogyan lehet cukor nélkül inni a fekete teát, de – válasz híján – az évek múlásával már csak legyintett magában felesége hóbortjára. Mondhatni elfogadta, hogy vannak különös dolgai. Ahogyan a bíróságon is találkozott furcsa emberekkel.

Munkája során rájött, hogy az emberismeret az egyik legfontosabb dolog az életben. A belső gonosz, a fertőzött elme és a gyilkos ösztön néha képes évekig rejtőzködni. Ha nem kerülnek ezek az agymenések korán felismerésre, akkor csak idő kérdése a tettlegesség. Ám Edy hiába ismerte az ügyfeleit, hibázott egy nagyot. Nem volt körültekintő a saját háza táján, és Vecát figyelmen kívül hagyta. Miért is foglalkozott volna visszahúzódozó, egyre szótlanabb asszonyával? Elfoglaltságában még magára is alig volt ideje. Rájött, hogy hiba volt elvennie feleségül, de szégyellte bevallani. Még magának is. Válni nem akart, így megalakult önmagával, hiszen ha egy ügyvéd hibázik – akár a magánéletében is –, az nem jó fényt vet rá és a karrierjére. Márpedig Edy sikeres volt.

Minden ügyét megnyerte, de a legutolsó védenca többet akart. Felajánlotta bájait a fizetése kiegészítéseként. Edy tétovázása hamar elillant, mikor a szőke ciklon megcsókolta egy félreeső részen a bíróság épülete mögött. Ígéretet kapott arra, hogy bárhová beteheti szerszámát, ahányszor csak akarja. Edy házaselete kimerült a szimplaság kitaposott ösvényén. Ráadásul felesége erősen hagyománytisztelő volt a szeretkezés terén. Semmi extra, semmi ultra, semmi újítás, semmi lazulás, csak az alap-pókok. Ám a jó illatú, édes ajkú ügyfele kinyitotta a vágyakozás kapuját

Edy számára, aki belement a fizetési prémiumba. Az Alibi motel megfelelő választásnak bizonyult lebonyolítani a dolgot. Annyira jól érezték egymás közelségét, hogy többször is találkoztak, ám Veca gyanítani kezdte, hogy valami nincs rendben urával. Az apró jelek mellett megérezte a másik nő jelenlétét. Ekkor hallotta elméjében először a vonatkürt távoli sívítását. Kibontakozott a lelki szemei előtt az örület sín pályája, ami elhatározásra kényszerítette. Képzeltbeli avatára a sebesvonat luxuslakosztályáról figyelte az eseményeket.

Veca az ablakhoz sétált, majd szürcsölve kortyolgatta teáját. Kitekintett a kertre. Hatalmas villámlás jelezte, hogy ismét zivatar közelít, de a legfurcsább mégis a sírhant volt. Púposodott kifelé a fekete föld. Két kéz nyúlt fel belőle. Edy felült és egyenesen a feleségére nézett, aki moccani se tudott a rémülettől. Férje lassú mozdulatokkal kimászott a nyughelyéből. Hörögve megragadta az ásó nyelét, mialatt sötét színű váladékot köpött a földre. Véres-sáros haja alól hófehér férgek hullottak a vállára, amíg kirángatta a fejének használt kerti szerszámot. Ezalatt a bögre kiesett Veca kezéből a padlóra, aki lefagyott a látványtól. Izmai nem engedelmeskedtek akarátának. Sokkolta, amint Edy sietősen cammogott felé, maga után húzva az ásót. A feltámadt férfi ismét asszonyára nézett. Gonosz vigyor ült ki az arcára, majd megnyalta száját a fakó, sötét foltos nyelvvel.

– Feleségem! Asszonykám! „Míg a halál el nem választ!”... emlékszel még? – morgott rekedtes, mély hangon Edy, és az ásót a magasba lendítette, majd azzal a mozdulattal beverte az ablakot.

Veca már tisztában volt vele, hogy valamit nagyon elrontott. Saját kardjába dőlt bele. Átkozódása nem úgy működött, ahogyan szerette volna. Hallotta elméjében is, amint Edy túlvilági avatára szüntelen csapkodja a vonat oldalát, miközben fizikai énje kiszolgáltatva leblokkolt a nappaliban.

Edy bemászott a kitört ablakon keresztül. Belemarkolt Veca hajába, és a másik kezének mutató ujját bedugta a nő szájába. Lassan masszírozni kezdte a nyelvét, míg a körmeivel több helyen felsértette a szájüregét. Veca öklendezett. Szemét körbe-körbe forgatta, miközben érezte a rothadó hús és a sár keserű ízét. Ám Edy nem csak ezért jött vissza a sírből. Kárpótlást követelt magának. Jóvátételt az őt ért bántalmazásért. Abuzálásba kezdett. Letolta felesége fejét a farkához, ami már ágaskodva várta a szereplését. A hullamerev szerszámot tövig tolta a szájába. Veca már fulladozott a nem kívánt aktustól. Aztán elájult pár másodperc után, viszont férje befejezte, amit elkezdett...

Az eset hetekre felkavarta a környék lakosságát. A rendőrség napokig helyszínel, mert a nyomozók nem igazán tudtak épelméjű magyarázatot adni a történetekre. Többször próbálták kihallgatni Vecát, aki túlélte az átok beteljesedését, de számára megszűnt a külvilág. Örökre. A közeli elmeegógyintézetbe került, miután „lemondott” róla a hatóság. Ám belső világának luxusvonatába bejutott Edy foszlásnak indult manifesztációja, és folytatta pokoli erotikáját feleségével...

Itt is megtalálasz bennünket:

Lidércfény Online

Kapitány

Rövid esti mese Béláról és a kismacskáról

Egyszer a kismacska nagyon éhes lett.
 – Éhes vagyok! Éhes vagyok! – nyávogta.
 Arra járt Béla, aki éppen a boltba tartott.
 – Te, kismacska, miért vagy te ennyire éhes? – kérdezte.
 – Mert már három napja nem aludtam! – válaszolta a kismacska.
 – Te, kismacska, vigyázz nagyon, mert az erdő tele van zombikkal és törpékkel, akik megeszik a nyulakat! – figyelmeztette Béla a kismacskát.

– De hát én macska vagyok! – kiáltott fel a macska.
 – Egyáltalán nem biztos, hogy ezt ők is tudják! – zárta le a beszélgetést Béla.
 És ennyiben maradtak.

Megjegyzés:
 köszönet Nagy Ferónak az alapötletért :-)

ÚJABB PRÓBAGOBLIN KÖNYVEK!

Chris Kelvin: Rejtekhely

„Tizenkettőt szolt a vasnyelvű éjféli. - Alunni, hívek; szellemóra ez.”

Bökös Borbála: Recsegi, Sokol, recsegi!

Miben találok inspirációt? Szerencsére bármiben. Egy jó olvasmány, film, zene éppen úgy meg tud ihletni, mint egy élvezetes beszélgetés egy jó baráttal, vagy egy hétköznapi esemény. Ami az írói stílust illeti: úgy vélem, ez olyan dolog, amiben mindig lehet és kell is fejlődni, a

magam részéről mindig gyerekes izgalommal várom a szerkesztőkkel való munkát, és roppantul élvezem a szöveggel való bíbelődés minden apró mozzanatát.

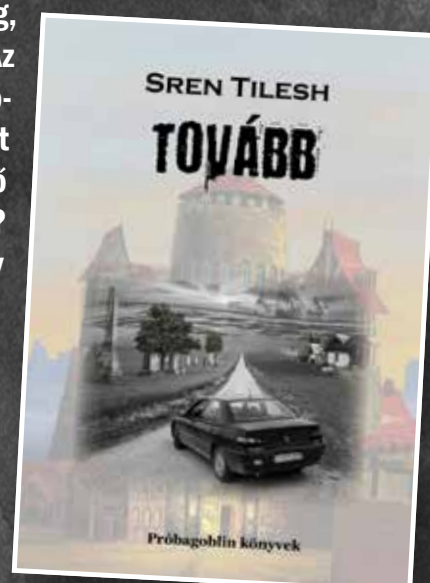
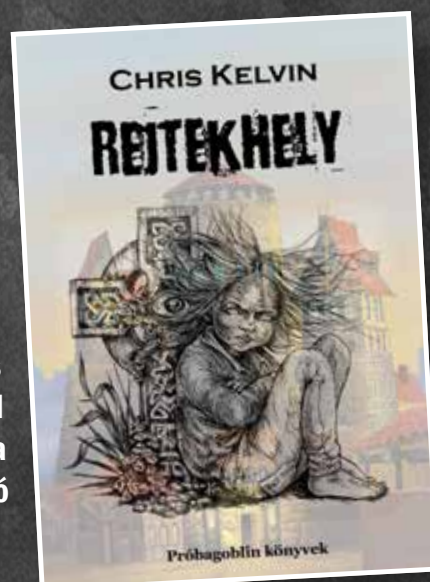
Sren Tilesh: Tovább

„Szerintem mindenki olvas, mindig, hiszen minden tele van betűkkel. Az egész világ. Én egy kicsit elfogultabban olvasok, ismerem és barátként üdvözlöm őket, hozzám érhető módon közelebb állnak – na és? Szerintem szép dolog, hogy úgy tudok gyönyörködni egy pink neon-feliratban, mint más a naplementében.

Nem beszélve a végtelen tudásról, amit a betűk adnak...

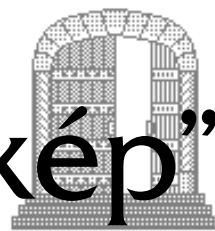
...Csodáljátok csak a naplementét, sodorjatok egy kibaszott stau-bot, és haljatok meg tudatlanul. Én teljesen normális vagyok.”

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Scholtz Róbert

„Hagyomány és jövőkép”

2020. július 24-én nyitotta meg kapuit a „Hagyomány és Jövőkép / Tradition und Zukunftsbild” című kiállítás a nyíregyházi Móríz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtárban. A rátkai Zemplén Német Iskolaegylet szervezésében készült magyar-német nyelvű tárlat a 270 éves Tokaj-hegylajai sváb település történetét, lakóinak kiveszőben lévő hagyományait, szokásait, konyhaművészetét mutatja be. A kiállítás augusztus 14-ig a könyvtár nyitvatartási idejében ingyenesen látogatható.

A kiállítás megnyitója

Az egyesületről

A Zemplén Német Iskolaegylet 1996-ban alakult a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Rátkán. Legfontosabb tevékenysége a sváb nemzetiségi oktatás támogatása, a szokások, hagyományok kutatása, megőrzése, a pedagógusok továbbképzésének támogatása. Az Egyesület jelen van a rátkai Német Nemzetiségi, Kéttannyelvű Általános Iskola ilyen jellegű rendezvényein – farsang, húsvét, pünkösd, búcsú, aratóünnep –, illetve gyűjtőmunkájával párhuzamosan viszi be ezeket a rendezvényeket az Észak-alföldi régió más német/sváb nemzetiségi iskoláiba.

A kiállítás

Minden népnek, minden közösségnek szüksége van történetére, hagyományaira. Az elvándorlás és a kis születésszám miatt „kihalófélben” lévő Tokaj-hegylajai svábok történetének kutatása, megőrzése különösen fontos feladat. Úgy véljük, az utolsó pillanatban vagyunk, hogy megmentsük és bemutassuk a rátkai sváb közösség egészét érintő, kulturális identitás szempontjából meghatározó értékeket.

A „Hagyomány és Jövőkép / Tradition und Zukunft” című kiállítás 13 hordozható roll-upon és egy tárlóban mutatja be az érdeklődőknek a 18. század második felében

Tokaj-Hegylaján megtelepedő német ajkú, római katolikus vallást gyakorló sváb családok történelmét, hagyományait – ételeit, játékeit – és napjainkig fellelhető szokásait.

A tárlathoz a helyi lakosok történelmi emlékei mellett, a rátkai Tájház és Birk József magángyűjteményének kordokumentumait használtuk fel. Reméljük kiállításunk tevékenyen hozzájárul a közös értékeken, történelmen és kultúrán alapuló európai identitás erősítéséhez.

„Jó volt látni, hogy másnak is érték, ami számunkra fontos, ami nélkül elfelednénk azt, amitől Rakamaz sváb település. Őrizzük együtt értékeinket, hogy továbbadhassuk érdeklődő utódainknak!” (S-B. Beáta, Rakamaz)

Forrás: <https://www.nyiregyhaza.hu/post/hagyomany-es-jovokep-kiallitas-a-moricz-zsigmond-konyvtarban-2020-07-23>

A kiállítás

Jimmy Cartwright

Az első próba

A lakótelep szélén álló garázsok utolsó sorának leghátsójából fura hangok szűrődtek ki a csukott ajtón keresztül. Persze ezeket senki sem hallotta ezen az őszi, pénteki koradélutánon, hiszen a felnőttek jórészt még dolgoztak, a nyugdíjasok délutáni sziesztájukat tartották paneldzsungeli lakásaikban, a diákok pedig még vagy az iskolában voltak, vagy valamilyen különórán tanultak. Ám, ha mégis járt volna arrafelé valaki, akinek kíváncsi a hallása, és szánt szándékkal hallgatózik, fülét a garázsajtóra tapasztva, az alábbiakat hallhatta volna:

– Mit csinálsz, Géza? Azt nem oda kell dugni!
 – Jól van na, most csinálom először! Te se tudnád, Palikám.
 – De most már tudom, szóval ne abba dugjad, hanem a fölötté lévőbe!

– Oké, de miért nem mindegy?
 – Mert a rózsaszín az input, a barna meg az output. Tehát, ha a barnába dugod, nem lesz hangja és azt nem is úgy érzékeli, meg még be is szarhat. És a rózsaszín a rózsaszínbe megy, a barna meg a barnába, az F betűs az F betűshöz, az L betűs az L betűshöz. Érted? – magyarázta a szakadt, kék farmernadrágba és farmerdzsekibe öltözött, magas szárú fekete bakancsot viselő Pali.

– Értem! Akkor ez az L betűs rózsaszín kuki megy az L betűs rózsaszín puniba, az F betűsek meg ugyanígy. A piros az micso-da? – érdeklődött a fekete farmert, bőrdzsekit és rövid szárú bakancsot viselő Géza.

– Igen, most jól dugtad. Az is input, de másfajta.
 – Milyen másfajta?
 – Az most nem érdekes, Géza! Mi azt nem használjuk. Még.
 – Értem. És amúgy miért kellene ezek a fura színjelölések?
 – Azért, hogy ha valaki nem tudna olvasni, azért a színeket csak megismeri.

– De mi van, ha színvak is az illető?
 – Az ne dugdosson semmit sehova! Hagyjál már a hülyeségeddel!

– Jó, jó, de miért pont ezek a színek?
 – Mert ez házi gányolás. A gyáriakon általában piros meg fehér van, de a fehér épp elfogyott a Keravillban. Azért is van a barna banándugó alatt fehér szigszalag jelölés.

– Oké. A többiek mikor jönnek? – igazította meg Géza a fül-cimpáján átszúrt biztostűt.

– Már itt kellene lenniük. Biztos megint bementek piát venni valahová. Mondjuk az jó, mert az oldja a feszültséget.

– Az pont nem jó, akkor nem lesz áramunk.

– Géza, te nagyon hülye vagy! Neked már nem kell inni többet. A bennünk lévő feszültséget oldja, te nagyon te! Hogy ne izguljunk a próba közben.

– Hú, ja, jó!

Kintről motorzúgás és gumicsikorgás hallatszott.

– Szerintem megjöttek – indult Pali a garázsajtó felé.

A garázs előtt két, késő tizenévesnek kinéző suhanc kászálódott ki egy piros kockaladából. Az egyik feltűrt szárú kék farmernadrágot és fekete bőrdzsekit, a másik hasonló módon feltűrt fekete farmernadrágot és fekete farmerdzsekit viselt. Egy műanyag gitártokot, és egy láda sört vettek ki a csomagtartóból, majd magas szárú, fekete bakancsaikkal rugdosni kezdték a garázsajtót.

– Géza! Megjöttek! Engeggyé be! – kiabálta az egyik.

– Ja! Hoztunk sört! – ordibálta a másik.

A garázsajtó kinyílt, és ha valaki épp benéz, a következő, meglehetősen kaotikus látvány tárulhatott volna fel előtte: a helyiség hátuljában egy komoly dobfelszerelés uralta a teret, jobbra előtte egy állványon elhelyezett szintetizátor állt, amely fölé oldalról belógott egy mikrofon. Előrébb, középen egy mikrofonállvány, és egy gitárállványon elhelyezett elektromos gitár foglalt helyet. Balra egy magányos mikrofonállvány várta jobb sorát. Közöttük ide-oda kígyózó kábelek, melyek egy része a satupadon felállított keverőhöz és erősítőhöz, egy másik részük pedig a két hátsó sarokban felállított hangfalhoz futott.

– Ti meg hogy néztek ki? – tört elő Gézából a harsány röhögés.

– Ahogy be, te kretén! – vicsorgott rá a fekete bőrdzsekis Jani mind a hatvannégy fogával.

– Azé' ti se' vagytok semmik! – röhögött fel Atis, miközben mind a négyen bementek az épp zenei próbateremként funkcionáló garázsba, és becsukták maguk mögött az ajtót.

– De tényleg, mi ez a frizura, Jani?

– Hát punk frizura, Palikám! Taréj. Így leszek menő punk zenész.

– És mivel csináltad? – mérte végig jobbról balra, összevont szemöldökkel Géza.

– Hát, először is ollóval lenagyjáltam, aztán apám borotvájával két oldalról lekaptam a felesleget, utána meg kölcsönvettem nővérem lila hajfestékét. Mikor megszáradt, fogtam egy adag tapétaragasztót, hogy megálljon rendesen.

– Nem vagy te normális, Jani! – szakadt ki Paliból a röhögés.

– Arra hajzselét szoktak használni.

– Minek nézel te engem? Nem vagyok én depöcsös buzi. Attól csillogna. Így fasza tompa.

– Mint az agyad... – mormogta Géza az orra alatt.

– És hogy fogsz majd így aludni, vagy sapkát húzni télen, hogy ne fázzon a fejed?

– Palikám, eddig is oldalt fekvé aludtam, azzal nem lesz gond. Sapkát meg eddig se hordtam.

– Ahogy gondold, Jani! – vont a vállát. – Na és te, Atis?

– Hát, Jani már lecsapott a taréjra, nekem maradt a mohawk. Mondjuk ez egyszerűbb is, nem kellett annyit borotválni sem. Ráadásul szerencsére elég erős szálú hajam van, így nem kell összekenni semmivel. A piros hajfestéket Jani nővértől kölcsönöztem.

– És odaadta? – nézett Géza Atisra elkerekedő szemekkel.

– Persze. Odamentem hozzá és megkérdeztem „Te Szilvi! Kölcsön adnád a vörös hajfestéket?”. Mire ő azt mondta „Persze, Atis édesem, vigyed csak, nekem most úgysem kell.”, miközben felállt a pipereasztaltól, kezében a vörös hajfestékes flakonnal, és míg a kezembe nyomta, adott két nagy cuppanós pusztit.

– Téényleg... – Gézának, ha lehet, még jobban elkerekedtek a szemei, és a szája is tátva maradt. – Hogy mit csinált? Megpu... Téged? Meg édesemezett?! Hát...

– Nem, te idióta! – vágott közbe Atis. – Szilvi a közelbe' se' volt. Amúgy is annyi ilyen vacakot használ, észre se fogja venni, hogy egy kevés hiányzik.

– Hallod, Atis! Ne szívass! – csóválta meg a fejét Géza.

– És a ti fejetekkel mi van? – nézett Jani Gézára. – Mi lett a szép, hosszú fekete hajaddal?

– Én csak bekentem zselével, aztán csináltam fel, középre ilyen... gúlákat.

– Durva! Jól néz ki! – mondta Atis. – És te Pali? Mi ez a lenyalt fej?

– Nincs ez lenyalva! – fordította a fejét oldalra, így Jani és Atis is meglátták a turpisságot. – Két oldalt felnyíratam, a felül megmaradtat meg hátul egy gumival összefogtam.

– Így ő lett a lófarkas kislány... – kezdte Géza vigyorogva.

– Megrángatom a biztostűdet! – villant rá Pali.

Géza ijedtében hátrált egy fél lépést, de a többiek felvihogtak a poénján, így Pali is engedett.

– Jut is eszembe! – fordult Géza Jani felé sandán, kaján vigyorral a képén. – Jani! Láttad már pucéran a nővéred?

– Ütlek, borulsz! – jött a válasz, miközben Jani ököibe szorította jobb kezét.

– Na, na, na! Srácok! Zenélni jöttünk, nem verekedni! – csitította őket Pali.

Géza elmélázó tekintettel nézett egy pontot a végtelenben.

– Pedig Szilvinek olyan gyönyörű teveszőr pulcsijai vannak...

– Ezt most hogy érted? Tudomásom szerint nincs is egy teveszőr pulcsija se – mondta Jani.

– Na, hát van a kétpupú teve... – kezdte Géza, miközben kezével saját magán illusztrálta mondandóját.

Jani egészen közel lépett Gézához és fenyegetően fölé tornyosult.

– Húzzál bőrt a fogadra, de gyorsan, mert repül a pillangó, oszt ki tudja, hol áll meg! Le lehet szállni a nővéremről. Amúgy se vagy az esete, akárhogy is kapálózol. Különben is, most a rendőrfőnök nagyobbik fia a pasija, szóval jobb, ha messziről elkerülöd!

– Jóvan, csak húztalak – mondta Géza. – Már poénkodni se lehet?

– A nővéremmel nem. Le lehet róla szállni!

– De még rá se szálltam... – nevette el magát Géza.

– Jaj, te nagyon idióta, te! – ragadta vállon Jani, és megrázta.

– Ha nem lennél a barátom pelenkába szarós korod óta, már rég a földön szipákolnál a port – ölelte magához, és veregette meg a hátát.

– Ne haragudj, nem tudtam kihagyni – viszonzta Géza a háveregetést.

– Jó, de komolyan mondom, ne baszogasd a nővérem, mert a pasija vesz elő. Annak meg biztos nem lesz jó vége.

– Erre most nem mondok semmit... – nevetett fel Géza, majd Jani is. – És ha szeretnéd, hogy így is maradjon, ne használj ilyen szavakat a nővéreddel kapcsolatban. Attól tartok, nem bírnám ki, hogy ne csapjam le az ilyen magas labdákat. Ejh! Szar úgy egy ilyen viszonzatlan szerelem...

– Hé! – csillant fel Atis szeme. – Ez jó lehetne egy szám címének. Mondjuk úgy, hogy „Szar úgy a viszonzatlan szerelem”.

– Erről jut eszembe! Hagyjuk a családi drámákat, és kezdjük el a próbát! Megy az idő, srácok! – mondta Pali.

– Előbb gurítsunk le egy Kőbambit erre a nagy ijedtségre! – javasolta Atis.

– Jó ötlet! Csak vigyázzunk a vezetésekre, meg a felszerelésre! – mondta Pali. – Nem szeretnék elektromos tüzet! Már minden be van izzítva.

– Borsodi nem volt? – kérdezte Géza.

– Miért kell neked mindig rentit... reid... reid... különcködni? – kérdezte Jani. – Borsodi mi? Mér nem mindjárt Dab?

– Mert ma még enni is akarok.

– Az meg hogy jön most ide? – húzta fel Jani a szemöldökét.

– Hát abrak a Dabra...

– Géééjjjaaaaa! – kiabáltak rá mindhárman.

– Jó van, jó lesz a Kőbambi is. Mindegy, csak hasson!

Üvegek szisszentek, majd koccantak.

– Egs! – mondták a srácok, és legurítottak fél-fél üveggel.

– Kezdhetjük a próbát? – kérdezte Pali.

– Előbb kellene valami név. Bandanév. Tudjátok! – mondta Géza.

– Akkor, mielőtt belecsapunk a húrokba, döntsük el, mi legyen a nevünk – mondta Pali, miután felvarrókkal és kitűzőkkel teli aggatott farmerdzsekije ujjával letörölte szájáról a sört.

– Szerintem előbb azt döntsük el, milyen zenét akarunk játszani – kezdte Atis. – Mert ha mondjuk Sex Pistolsosat, akkor ahhoz kell nevet találnunk. De ha mondjuk inkább Joy Divisionöst, vagy The Clash-est, akkor ahhoz. Vagy ha amerikai hardcore-t... értitek!? Vagy mondjuk, érted, olyat, mint a Trottel, vagy a Rottens, vagy a CPg, a VHK, az ETA...

– Azt ismerem, az Etát! Szép hosszú, izmos combjai vannak – mondta Géza távolba meredő tekintettel.

– Én itt a punk zenekarról beszélek, nem a triatlonozó Kovács Etáról, te nagyokos! – világosította fel Atis.

– Ja, nekik van az a számuk, hogy Spicli!

– Igen, Géza! Tudtam én, hogy képen vagy! Az a lényeg, hogy találjuk ki, milyen zenét akarunk játszani, és ahhoz válaszszunk nevet.

– Először is zenélnünk kellene tudni... – kezdte Pali.

– Nem lehet az olyan nehéz, majd belejövünk! – vágott közbe Jani. – Már én is tudok két akkordot, pedig még csak három hónapja basszerozok – húzta ki magát, és düllesztette ki mellkasát.

– Én meg őstehetség vagyok, ha dobolni kell. Mondjuk, azért jó volt, hogy másfél évig tanultam is. Kár, hogy kicsaptak, mert szolfézsra nemigen jártam be. De ki a francot érdekel, Hájden, meg Mócárt, meg Pucsíni!? Meg hogy ezek ezer éve micsináltak? Mér’ nem azt tanácsák, hogy... mittudomén, csak ne ezt...

– Jól van, Géza, nyugodjál meg, igyál még egy sört!

– Kösz Pali! Azér’ jó, hogy a fater értékeli, hogy legalább ehhez van tehetségem, és vette ezt a dobszerkót, meg megengedte, hogy itt a garázsban gyakoroljak. Meg mos’ már ti is.

– Ja, jó fej az öreged! Múltkor is hozott egy kazit egy illegális Ricse koncertfelvétellel – mondta Jani.

– És daráltak benne élő csirkét?

– Ezt meg honnan veszed, Géza? – vonta össze Pali a szemöldökét.

– A múltkor mondta a Pisti, hogy a nővéreék voltak egy Ricse koncerten... valahol... és a Nagy Feró ledarált egy élő csirkét a színpadon.

– Ember! Ez durva! – mondta Atis, miután végzett a félre nyelt sör miatti krahácsolással.

– Én ezt nem hiszem – jelentette ki Pali. – Szerintem ez nem igaz.

– De a Pisti mondta...

– Ja, meg a Pisti azt is mondta, hogy volt már nővel, pedig még csak tizenhárom éves. De azt már nem mondta meg, ki volt az a nő. Annyit mondott, hogy nem akarja megmondani, mert a lány szülei még azt gondolják, hogy szűz. És, ha kiderülne, hogy ő, mármint a Pisti megdugta, abból nagy baj lenne.

– De rendes gyerek ez a Pisti! – bólogatott elismerően Géza. A többiek összenéztek.

– De naiv gyerek ez a Géza! – csóválta Jani a fejét. Gézán kívül mindenki felröhögött.

– Mos’ mér...? Ja, hogy ezzel azt akarod mondani, hogy a Pisti kamuzik...?

– Te még nem jöttél rá, hogy ha kérdez is, hazudik? – kérdezte Pali. – A múltkor is mesélte, hogy volt Pesten valami kaszinóban. Merthogy a faterja valami nagy fej a pártban, és őt is beengedték. Aztán rákérdeztem apámnál, hogy a Szabó István apja, a Szabó László milyen funkciót tölt be a pártban. Erre azt mondja, hogy semmilyen, csak sima párttag. Érted!?

Géza feje kissé előre bukott, vállai megereszkedtek.
 – Akkor ne higgyek neki?
 – Ha jól akarsz magadnak, Géza, akkor ne – válaszolta Atis. – De visszatérhetnének a témára? Ott tartottunk, hogy ki kellene találni, milyen zenét játszunk.
 – Szerintem olyat, amilyen sikerül. Csak nézzük meg, mit is tudunk most, aztán jöhet a névválasztás. Oké?
 Jani hevesen bólogatni kezdett.
 – Jól van, Pali, ebben van valami. Lássuk, mit tudunk!
 – Oké, akkor mindenki vegye kézbe a hangszerét és foglalja el a helyét! – kérte Pali.
 Géza szélesre húzta a száját, jobbjával vakargatni kezdte feje hátsó felét, és sanda félmosollyal megszólalt.
 – Nekem ugye elég csak a dobverőket kézbe venni?
 A többiek egymásra néztek, és szinte egyszerre nagyot sóhajtottak a fásasztó poénon.
 – Géza! Ahogy neked könnyebb! – csóválta a fejét Pali. – Csak haladjunk már, megy az idő!
 Géza a helyére kászálódott, miközben az orra alatt valami ilyesmit mormogott:
 – Igaz, hogy fura poénjaim vannak, de azért nem kell mindig engem baszogatni. Van, amiben jó vagyok. Különben is, fogalmazhatnátok egyértelműbben, hogy ne jusson eszembe mindig valami marhaság! Na mindegy! – A szék nagyot nyögött, ahogy Géza letette rá magát. – Amúgy te hány akkordot tudsz már, Pali? – kérdezte, miközben kezébe vette és látványosan megpörgette a dobverőket.
 – Hármat! – húzta ki magát Pali, állát felemelve.
 – Fú, akkor te itt túlképzett vagy! – mondta Jani, arcán széles vigyorral, miközben nyakába akasztotta a basszusgitárt.
 Atis ekkor meglepetés- és véletlenszerűen lenyomott három billentyűt a szintetizátoron.
 – Hé! Ez jól hangzik! Ez milyen akkord? – Géza a nyakát nyújtogatva próbálta meglesni.
 – Nem tudom. Két fehér, meg egy fekete.
 – Á, ez G-moll! – lesett oda a szólógitár mögül Pali.
 Géza hirtelen visszahuppant a székére, kezéből majdnem kiejtette a dobverőket.
 – Apám, de tud valaki! Csak így ránézésből megmondta!
 – Ez jó alap lehet – folytatta Pali. – Erőteljes akkord. Mi lenne, ha felütéssel kezdenénk?
 – Az fáj! – mondta Géza szemöldökét összevonva.
 – Micsoda? – kérdezték a többiek szinte egyszerre.
 – A fejtűtés. Én nem fogom szétverni a fejem, max. imitálok.
 – Nem fejtűtést mondtam, hanem felütést. Ellel!
 – És az mennyivel jobb, ha az állkapcsom ütöm, nem a kobakom?
 – Te Géza! Te miért nem mész inkább vonatkerék-pumpáló-nak? – kérdezte Atis.
 – Á, anyukám mondta, hogy nem végezhetek nehéz fizikai munkát.
 – Akkor hámozzál léggömböt! – javasolta Jani. – Az könnyű!
 Pali kezeit széttárva, lábával dobantva ripakodott a többiek-re.
 – Hagyjátok már szegényt! Ő is még csak most tanulja a zenélést. Megmutatom, mi az a felütés.
 – Gitárral? Hát az még jobban fáj, mint ököllel – kerekedett el Géza szeme.
 – Te Géza, te nagyon te! A felütés egy zenei kifejezés. A zene első ütemét megelőző hangot, vagy hangokat jelenti. Vagy a hangsúlytalan ütemrészen a főhangsúly előtt történő kezdést. Világos?
 – Aha. Asszem.
 – Figyeljete! Atissal megmutatjuk. Maradunk a G-mollnál. Én ezt fogom játszani.

Pali a G-moll hangjait kezdte külön-külön játszani a gitárján, a többiek figyelmesen hallgatták.
 – Megvan? – kérdezte, miután befejezte.
 A többiek bólogattak.
 – Atis, akkor annyi kellene, hogy te kezdjed, és az előbb az általam játszott ritmusban kétszer leütöd az előbb játszott G-moll akkordot. Tudod, a két fehéret, meg az egy feketét. Valahogy így: pam-pam, én meg utána elkezdem játszani az előbbi riffet.
 – Micsodát? – kérdezte Géza.
 – Ez ilyen gitáros kifejezés, neked még nem kell tudni, mit jelent. Te dobos vagy.
 – Ja, oké!
 – Mehet? – nézett Pali kérdően Atisra, aki bólintott és már kezdte is.
 – Na, érthető, mi az a felütés? – kérdezte Pali, miután pár másodperc múlva befejezték.
 – Ó, ezt én ismerem, csak nem tudtam, hogy így hívják! – csapott Jani a homlokára.
 – Hát így már én is tudom! – mondta csillogó szemmel Géza.
 – Jó, akkor ez marad így négynegyedesben... Ezt azért ugye tudjátok mi? Énekórán tanultuk.
 – Persze, persze! – bólogattak a többiek.
 – Oké. Jani, neked kábé az lenne a dolgod, hogy a G-moll hangjain, engem követve, de ütemenként csak kettőt pengetve követsz. Menni fog?
 – Ja, ez picsafüst.
 – Remek! Géza! Te próbálj meg valami alap négynegyedes ritmust! A legegyszerűbb is megteszi, most még csak próbáljuk, hogy is működik, nem kell bonyolítani.
 – Olyat tudok! – bólogatott Géza.
 – Akkor légy szíves egy beütést, Géza! – mondta Jani.
 – Igenis! – szalutált Géza a dobverőkkel. – Egy micsodát?
 – Egy beütést – közölte Jani rezignált hangon.
 – Oké, oké! Az mi? – Géza láthatóan nem értette a kérést.
 – Azt kértem, hogy üssél be.
 – Neked? De te a barátom vagy, Jani!
 – Ha így folytatod, már nem sokáig.
 – De most megint mi van? – kérdezte Géza kétségbeesetten.
 – Nem igaz, hogy ezt sem ismered! Milyen dobos vagy te? – kérdezte Atis.
 – Amatőr... – válaszolta Géza.
 – Na, akkor a beütés az úgy van... – kezdte Pali, miután egy nagy sóhajjal lenyugtatta magát.
 – Dobverővel kell? – kérdezte Géza félve.
 – Naaa! Hát megy ez! – kezdett Atis örülni.
 – De az fáj, és ilyen hurkás lesz utána... – kezdte Géza.
 – Hhhmmmmajdnem! Nem saját magad kell üssed, hanem a két dobverőt össze, a négy negyed ütemére. Tudod, ahogy a profik csinálják: egy, két, há', négy! – mutatta Pali Gézának.
 – Hát akkor miért nem ezt mondjátok? – csóválta a fejét Géza.
 – Hát így mán' tudom! – mondta határozottan, majd az ütőit tökéletes ritmusérzéssel négyszer egymáshoz ütve dobolni kezdett.
 – Erről van szó, Géza, erről van szó! – mosolyodott el Pali. – Most akkor úgy csináld, hogy beütsz: egy, két, há', négy, kihagyod az első ütemet, amiben Atis elkezdte a felütést: pam-pam, és mindenki bekapcsolódik a második ütem elején.
 Géza beütött, Atis felütött, és a srácok zenélni kezdtek. Már amennyiben zenének lehet mondani, amit műveltek. Pár perc után abba is hagyták.
 – Jó lesz ez, srácok! – lelkesedett Pali. – Ez már majdnem egy szám. Csak tegyünk hozzá még egy akkordot és váltogassuk! Meg nem kell ilyen hosszan, és lehet kicsit pörgősebben.
 – Milyen akkordot tegyünk még hozzá? Tudja valaki, hogy zeneileg mi illik a G-mollhoz? – kérdezte Jani.

A négy lelkes fiatal egymás tekintetét leste, de úgy tűnt, egyiknek sincs halványlila fingja sem a feltett kérdéshez.

– Na jó, nehogy már itt akadjunk el! – csattant fel Géza. – Amúgy, Jani, neked honnan jönnek ilyen kérdések?

– Bejárok zeneelméletre... – vonta meg a vállát.

– Azmi? – kérdezte Géza.

– Szolfézs, csak nem akartam előszörre így mondani, mert tudom, te utálod.

– Mer’ ott tanítanak ilyeneket is?

– Ja, ha odafigyel az ember, meg esetleg kérdez is. De a G-mollról még ott sem volt szó.

– Akkor esetleg legközelebb meg tudnád kérdezni a tanárt, hogy milyen más akkord illik a G-mollhoz? – adta ki Pali a feladatot.

– Persze, simán, hétfőn délután megkérdezem.

– Akkor addig visszatérhetünk a névválasztásra? – kérdezte Atis. – Amit eddig játszottunk, olyat még nem hallottam. Úgyhogy asszem, a Kétfalás Csirkekacsa bandanév ötletem nem lesz jó.

– Volt ilyen ötleted? – nevetett fel Pali. – Háttezemlyem! Mondjuk, jó szar, én simán leszavaztam volna.

– Volt még olyan ötletem is, hogy legyünk Üveges Csirkeszemek. Ez tán egy fokkal jobb.

– Hát egy fokkal – bólogatott Jani vigyorogva. – De miért vagy így ráfűgve a csirkékre?

– Nemtom, szeretem a csirkehúst. Nagyanyám a tanyán mindig finom tyúkhúsleves főz.

– Szerintem hagyjuk az állatokat! Ennél a szintnél már most jobbak vagyunk – mondta Pali.

– Igen, inkább valami figyelemfelhívó, de egyben polgárpukkasztó kellene – gondolkodott hangosan Atis.

– És mi van, ha befutunk? – kérdezte aggódva Jani. – Olyan név kellene, amit akkor is nyugodtan használhatunk, ha megtölünk egy stadiont.

– Tetszik ez a rendkívüli optimizmusod! – nevetett fel Géza.

– Most miért? Nincs igazam?

– Annyira azért még nem vagyunk jók, Janikám – közölte Pali.

– Igaz. Induljunk ki másból! Szóval mi egy zenekar vagyunk, akik a közönséget akarják szórakoztatni. Meg magyarok is vagyunk, ez szerintem jó lenne, ha tükröződne a nevünkben. Mondjatok magyaros dolgokat! – kérte Jani.

– Gulyás!

– Íj! Tegez!

– Ló! Fogat! Ostor!

– Puli! Pásztor! Fokos! Mente! Szűr!

– Huszár! Betyár!

– Állj! Állj! Állj! – csitította Pali a többieket. – Ezzel a betyárral szerintem lehetne mit kezdeni. Végül is rendszerellenes, lázadó punkok vagyunk. A betyárok is valami ilyesmi voltak.

– Jaja! Ez jó! Legyünk valamilyen betyárok! – lelkesedett Géza.

– Gulyásfaló betyárok! – dobta be Jani.

Egy pillanatra mindenki elgondolkodott az ötleten.

– Á, ez hülyeség! – mondta Atis. – Erről ilyen kövér, bő gatyás, szűrbe öltözött emberek jutnak eszembe, akik bográcsból eszik a gulyást.

– Nekem se tetszik – rázta a fejét Géza.

– Hogy nektek semmi se jó! – csapott a levegőbe Jani.

– Mi lenne, ha vinnénk bele szójátékot? Attól intelligensnek tűnnénk – javasolta Pali.

– Az meg mire lenne jó? – értetlenkedett Géza.

– Komolyan vennének. Azt gondolnák, hogy ezek a srácok tudják, mit csinálnak – érvelt Pali.

– Aha, aha! – bólogatott Atis. – Mit szóltok a Zenekari betyárokhoz?

A többiek kissé értetlen tekintettel néztek rá.

– Tudjátok, a színházakban vannak ezek a zenekari árkok. Ebben van szójáték, meg kultúra, meg intelligencia. És mi lenne, ha úgy írnánk, hogy az árok előtt a „bety” végig nagybetű lenne? Így még jobban kijönne, hogy a zenekari árok volt az alap. Adjatok csak egy papírt, meg egy tollat!

– Itt van – nyújtotta oda neki Pali a kért eszközöket, miután az egyik szekrényből előkotorta azokat.

Míg a többiek nagyokat kortyoltak a sörükből, és olyan fontos kérdéseket beszéltek meg, hogy ki melyik zenekart kedveli, addig Atis akkurátus kézmozdulatokkal, fura, szögletes betűkkel lerajzolta zenekaruk általa elképzelt nevét: „Zenekari BETYÁrok”, majd megmutatta a többieknek.

– Fú, ez nagyon jól néz ki! – lelkesedett Géza.

– Meg van véve – jelentette ki Pali.

– Végül is, jó lesz – mondta Jani. – Játsszunk is ma még, vagy mi lesz?

– Ja, simán, kísérletezzünk! Abból még sose vót baj! – mondta Géza.

– Ebbe most ne menjünk bele, de ami igaz, az igaz, a zenei kísérletezésbe még nem haltak bele – mondta Pali. – Jani, te melyik két akkordot tudod?

– Csak a két alapot, a C-dürt, meg a D-dürt.

– Ezeket én is ismerem. Atis, neked ezek megvannak?

– Igen, ezeket már én is ismerem!

– Akkor szerintem egyelőre kezdjünk ezekkel valamit! – javasolta Pali.

– Ja, csapjunk a húrok közé! – kiáltotta lelkesen Jani.

És bizony, a srácok a húrok közé csaptak. Egész addig játszottak, míg el nem fogyott a sörük. Aztán beültek a törzshelyükül szolgáló Gyülekező nevű becsületsüllyesztőbe, és jól megünnepezték a Zenekari BETYÁrok megalakulását.

jocker

Forró nyár

Apevában és versben írt a szerzőpáros...

Nyár,
Forró
Éjszaka.
Kandikáló
Hold, csillagos ég.

A nap a tűzét kihányja, mint fölrobbant ördög-katlan,
Mióta reggel fölkel, csak melegít, de folytonosan.

**

Oly
Nyugodt
A tenger.
Hullámot csak
Kezünk korbácsol...

Napok óta csinálja, már szik sem bírja, annyira pusztít.
Úgy tűnik, ahhoz, hogy visszafogja magát, kicsit sem konyít.

**

Te
És én,
Egymáshoz
Közeledünk.
Kar karba olvad.

Föld bágyadtan, de nagyon reméli már a jó, frissítő esőt,
De a tücsök csak hegedül, őt ne kezeljék úgy, mint henyélőt.

**

Mily
Csodás
Éjszaka!
Ölelkezni
Tengervízében.

Ebben a sivatagi hőségben fákról száradtan hull a levél,
És a forró földön a sok levél egymásnak nagy esőről mesél.

**

Fogd
Kezem,
Majd engedd,
Had lebegjek
Tengervíz szintjén.

A délidőben levegő forró, sőt fölöttébb tüzes,
A vízelvezető árok poros, csont szárazon üres.

**

Csak
Vigyázz!
Hullámok

Közt ne vesszek,
Ha értem jönnek...

Sehol egy felhő, nem jár erre árnyék, ez egy ritka nyár!
A nap kazánját meg csak rakják! Ő egymaga: hőséggyár.

Szabadka, 2017. május 31. – Jurisin (Szőke) Margit - Vecsés, 2017. június 10. - Kustra Ferenc – Az apevákat szerző- és poétatársam Jurisin (Szőke) Margit írta, alá a verset, én. A versrész címe: „Sivatagi hőség!”

Tamás Merlin

Láttam legendák születését,
Királyok dicső fényét.
Az élet hazug igazságát,
Nemzedékeknek sírját.

Láttam színes sárkányok harcát,
Minden Tavak Asszonyát,
Fiút születni árulásból,
Jövőt a látomásból.

Láttam egy új kornak hajnalát,
A druidák alkonyát.
Üvöltő vérfarkasok hadát,
Testeken égő máglyát.

Láttam a köd takarta arcát,
Élni azt, ki már halott,
Barátok halálos párbaját,
Az örök élet Grálját.

Láttam azt, mit senki nem láthat,
Fényt és fekete árnyat.
A sorsunkon tekergő kígyót,
Álnok, hazug lapítót.

Láttam, mikor elvakít a vágy,
Fényt életem alkonyán.
Szégyenletes halálom napját,
A kígyó hazug szavát.

Láttam az árulás holt szívét,
A barlang sötét színét,
Az élet lepergő perceit,
Múltam kínzó képeit.

Érzem, a király még visszatér,
Ünnepel majd minden nép,
Mert Avalon a szívekben él,
Gyógyulást hoz és reményt.

Krómer Ágnes

Mese

Egyszer volt hol nem volt
hol nem volt hol nem lett
Kerek volt hát megettem
Jaj de kár jaj de jó jaj de jaj

Egyszer lett még se volt
jaj de kár jaj de rossz jaj
Egyszer sincs jócakkát!

Seth

Vagyok

Vagyok, mint viharban sziklafal,
Vagyok, mint habzó tengermoraj,
Vagyok, mint vad bikaviadal,
Vagyok, mint sármos férfiú,
Vagyok mint gyermek boldogul,
Vagyok, mint örök fiatal...

csabi669

Vízió

Csoszogok s motyogok,
Mintha ébren volnék.
Hunyorognak a csillagok,
S fénylő fáklyaként a Hold ég.

Elszaladnék messzire,
Lennék inkább tüzes paripa!
Ahol nincs velem semmi se,
Semmi földi galiba.

Üres lenne minden kert,
Kietlen pusztaság a síkon;
Lennék kóbor kutya, kiveret,
Verscsontomat koptatom.

Elásnám, de minek?
Nincs több féltett kincsem.
Az éjjel oly hideg,
Fagyos pengéjétől reszket minden.

Macska mésog, vagy mégis én?
Most aludni lenne bölcsebb.
Ablakom tört üvegén
Vajon holnap szebb nap zörget?

eses

Bámullak

Fáradtan fekszem.
Az éjszaka sötétje perzseli ráncos arcom,
A sorsról gondolkodom.
A sorsról, ami régen
A viharos elmúlást jelentette,
És most ajándékba adott nékem.

Bámulom a csendet.
Fényei cikáznak szemeimben,
És a fények lassan összeállnak,
Gyönyörű alakoddá válnak.
Nem mozdulok, hogy képzeletem
El ne űzze sípoló lélegzetem.

Bámullak óvatosan.
Olyan álom vagy, akiért a férfiak
Országokat igáznak le,
És utána ódákat írnak hozzád,
Mert a remény, amit nyújtasz,
Azzal mindenkit lángra gyújtasz.

Figyelem magam.
Mikor már mindent láttam,
Mikor már mindent tapasztaltam,
Mikor minden összefolyik,
Mikor már semmi sem érdekel,
Az a sors játéka velem.

Figyelem magam.
Mikor hazudnám a szerelmem,
Mikor meghal ember, a lelkem,
Mikor elveszítem önmagam,
Mikor a gyűlölet magva kifakad,
Az a sors játéka velem.

De ez a sors rendelt mellém,
Ez adott ajándékba nekem,
Hogy ne pazaroljam az életem.
Keresem az értelmét, hogy
Mit higgyek erről,
Mit akar, csak játszik velem?

Bámullak óvatosan.
Régen a szer volt az életem,
Most te vagy a szerem,
A szerem, az életem.
Úgy óvnálak, hogy ne múlj,
Ne tűnj el sosem, szerelem.

edwardhooper

Utolsó

Mikor az emberiség
Holt szemgödrébe
Fagyott világ pora száll,
Mikor nem hallatszik
Víg ének vagy bús sirám,
S szívünk többé nem dobban,
Fennmarad majd a követőknek
Szavaink fénye, lelke,
S a dúlt világban
Ősi énekünk majd messze jár.

Krómer Ágnes

Erdőben

Semmi ágán süketen süvít a szél,
Mesélj a szívek kerek erdejéről!
Semmi baj, bébi, semmi baj, bébi.
Mondd el, mi történik akkor, amikor
felkel a nap, lenyugszik az éj világa,
amikor ámokfutó angyal rohan a fának.
A csurranó, cseppenő idő haját fújja a szél,
fenyves erdő közepén elrohant már a csend,
Te oda menj, ahol a csend kopog, mintha élne,
Íme egy hely, ahol nyugalom csüng az ágakon,
nem létezik fájdalom, önmagának zeng a szél.
Itt nincs üzlet, csak a fa virágzik a semmiért.

Seth

Lány az őszben

Fújdogál az Őszi szellő,
Meg-megáll a szerény költő,
Égbolton a bársony felhő,
Csendes ma a Sötét-Erdő,

Nap is felkél messzi Délen,
Énem ragyog Benned s hívlak,
Tónak partján várlak, Csillag,

Csókot küldök édes szádra,
Ajkadnak a forrósága
Bennem ég, mint izzó láva,
El kell majd, hogy engedjelek,
Kősziklába vésem Neved!

jocker

Napnyugta

A báránnyelű hullámok mesés és oly' szép tündérvilága,
A sötétedő kora-este néznivaló bíborvirága...
A báránnyelű hullámok mesés és oly' szép tündérvilága.

Kora est fénye.
Bíborszín felhőket fest.
Varázsos alkony.

*

A vattás-fehér báránnyelű részben bíborszínű volt,
Ég erősödő holdvilága az ezüstjével lassan tarolt...
A vattás-fehér báránnyelű részben bíborszínű volt.

Ég
Kéjén
Rózsaszín
Barikákat
Szellő terelget.

*

Később a nyugalmas, békés napnyugta bíbora,
Magát földadta és sötétkékesre váltotta...
Később a nyugalmas, békés napnyugta bíbora.

A tengerkék ég
Szürkére váltja fátylát.
Messze jár a Nap.

*

A már vörösen lángoló napkorong lassan lecsukta a szemét,
És személyesen magára húzta az éj erős vaksötéttségét...
A már vörösen lángoló napkorong lassan lecsukta a szemét.

Ég
Alján
Mosódik
A színvarázs.
Tájra homály ül.

*

Hold
Ezüst
Fénye hull
Szerteszéjjel.
Tó tükre ragyog.

Vecsés, 2019. augusztus 8. – Szabadka. 2020. július 10. - Kustra Ferenc
- Íródott 3 soros-zártszóval, amit úgy kell olvasni, hogy az 1. és 2. sort
egyben, utána a 2. és 3. sort egyben és így kitárul a másik szemszög...
Alájuk a haikukat és az ajevákat, szerző-, és poeta társam, Jurisin Szőke
Margit írta. A címük: Varázsos alkony

XI. Lidércfény pályázat

„A Halál az űrből érkezik”

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége novellapályázatot hirdet.

A PÁLYÁZAT TÉMÁJA:

A világ nemrég esett át egy olyan járványon, amelyre az utóbbi száz évben nem nagyon volt példa. Sok ember meghalt a betegség miatt, a túlélők hosszú ideig karanténban voltak, és a gazdaság is súlyos csapásokat szenvedett el.

Képzeljük el, hogy a nem túl távoli jövőben egy újabb fertőzéssel kell szembenéznünk. Ez esetben nem egy kínai denevér fertőzi meg az emberiséget, és nem is egy titkos földalatti laboratóriumból szabadul ki a kórokozó, hanem az űrből érkezik a pusztulás magja. Hogyan kerülhet bolygókra egy földönkívüli betegség? Például gonosz szándékú idegenek hintik el UFO-ikról a földlakók számára ismeretlen baktériumokat. Az is lehet, hogy egy évezredek óta űrben sodródó meteoron érkezik egy sűrűn lakott városba az emberek számára végzetes vírus. Esetleg az is megtörténhet, hogy a Holdon leszálló űrhajósok hoznak vissza magukkal valamilyen fajunkra nézve halálos mikroszkopikus szervezetet.

Az emberiségre vasökölrel sújt le az új járvány, és nekünk ismételt harcra kell szállnunk a vésszel, ha nem akarunk végleg eltűnni a süllyesztőben, vagy a borzalmas fertőzés következtében agyhalott zombikként mászkálni a végső sötétségbe borult Földön.

A pályázóktól olyan novellákat várunk, amelynek szereplői az előzőekben vázolt helyzetbe kerülnek, és megpróbálják túlélni a szörnyű járványt. Az, hogy ez sikerül-e nekik, vagy sem, ez már rajtatok múlik – lehet, hogy a hősök fényes győzelmet aratnak, és világunkra egy szebb jövő vár, de természetesen az is megtörténhet, hogy a végzet erősebbnek bizonyul, és az emberiség csak egy futó emlék marad bolygónk történetében.

PÁLYÁZHATNAK:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még sem elektronikus, sem nyomtatásban meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Egy személy több novellával is nevezhet.

Beküldési határidő:

2020. október 31. (szombat), éjféli.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

DÍJAZÁS:

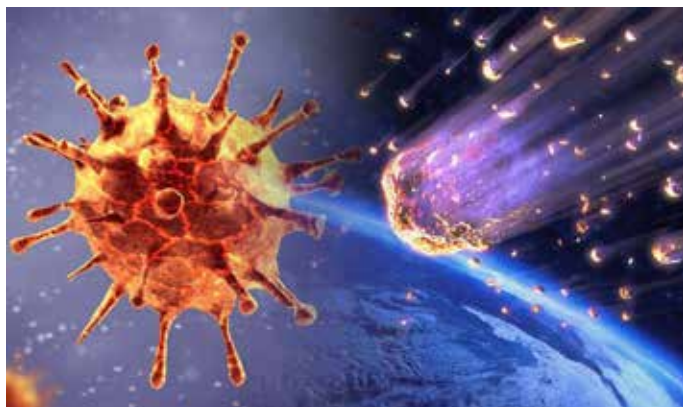
Amennyiben megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezik, azok legjobbjából a Lidércfény szerkesztősége ingyenes elektronikus könyvet (e-bookot) készít.

A PÁLYÁZAT CÉLJA:

A pályázat célja a tehetségkutatás és -gondozás, hogy teret adjunk a tehetség, feltörekvő, amatőr íróknak.

A BEKÜLDÉS FELTÉTELEI:

- Csak és kizárólag olyan novellákat fogadunk el, amely a pályázat témájának tökéletesen megfelel.
- Fontos, hogy kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- A pályaműveket csak a www.lidercfeny.hu oldalra feltöltve fogadjuk el, az alábbi feltételek szerint:

- a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XI. LFP.Űrhalál” (teljes formátum: XI.LFP.Űrhalál-Novella címe),
- a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XI. Lidércfény pályázatra”,
- egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet és a fent kért első sort.

EGYÉB FONTOS TUDNIVALÓK:

- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázattól értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.
- A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű novella, akkor a pályázatot nem díjazza.
- Az eredményhirdetés határideje a pályázati anyagok mennyiségétől függ.
- A műveket a Lidércfény szerkesztősége, mint zsűri bírálja el.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért fontos, hogy a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén), működő, valós e-mail címet adjatok meg.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült novellákat, az e-book megjelenése után leg hamarabb 1 hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az e-bookba bekerült novellák a kötet megjelenése után fél évig máshol nem közölhetők sem elektronikus, sem nyomtatásban.
- A Lidércfény szerkesztősége a teljes kiírásban olvasható nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott írások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült novellák térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

